د يوحنا رسول رويا

مقدمه

١ (١) دا هغه رويا ده چې خُدائ پاک عيسىٰ مسيح ته ورکړه چې هغه خپلو غلامانو ته هغه خبرې وښائى چې کومې به زر
تر زره پېښيږى. هغهٔ خپله فرښته خپل غلام يوحنا ته په رالېږلو دا خبرې هغهٔ ته وښودلې، (٢) چا چې د خُدائ پاک د کلام
او د عيسىٰ مسيح او د هغهٔ ټول هر څهٔ چې هغه وليدل گواهي ورکړه. (٣) بختور دے هغه څوک چې دا پېشگوئى نورو خلقو
ته لولى او بختور دى هغه خلق چې دا کلام اورى او چې څهٔ په کښې ليکلى دى په هغې عمل کوى، ځکه چې وخت رانزدې
دے. (٤) دا خط د يوحنا د طرف نه د آسيه صوبې د اوو جماعتونو په نوم، په تاسو دې فضل او سلامتي وى، د خُدائ
پاک د طرفه چې شته، چې وو او چې راتلونکے دے، او د هغه اوو روحونو د طرفه چې د هغهٔ د تخت د وړاندې دى، (٥)
او د عيسىٰ مسيح د طرف نه چې وفادار گواه دے او چې د مړو نه اول ژوندے پاڅېدو او د زمکې د بادشاهانو سردار دے.
هغه مونږ سره مينه کوى او مونږ يې د خپلې وينې په قربانۍ د گناهونو نه آزاد کړُو. (٦) هغهٔ مونږ د خپل پلار خُدائ پاک د
بادشاهت د خدمت دپاره اِمامان جوړ کړُو. د هغهٔ جلالى قُدرت دې تل تر تله قائم وى. آمين. (٧) گورئ، هغه په وريځو
کښې راروان دے، هره سترگه به هغه ووينى، او هغوئ هم چا چې هغه ژوبل کړے وو، او د دُنيا ټول خلق به په هغهٔ وير
کوى. بېشکه دا به دغه شان وى. آمين. (٨) مالِک خُدائ پاک فرمائى چې، "اول او آخر زهٔ يم، چې شته، چې وو، چې
راتلونکے دے يعني قادر مطلق خُدائ."

د حضرت عيسىٰ مسيح په باب کښې رويا

(٩) زهٔ ستاسو ورور يوحنا، په تنگسيا، په بادشاهۍ او په صبر کښې تاسو سره خپل عيسىٰ کښې شريک يم. زهٔ د خُدائ
پاک د کلام او د عيسىٰ په حقله د گواهۍ ورکولو په وجه پتموس نومې جزيره ته جلاوطن کړے شوم. (١٠) او د مالِک په
ورځ چې روحُ القُدس په ما غلبه وکړه، نو ما خپل شا ته يو اوچت آواز واورېدو چې د بيگل په شان وو. (١١) هغه آواز ما ته
ووئيل چې، "څهٔ چې تهٔ وينې هغه په يو کِتاب کښې وليکه او اوو واړو جماعتونو ته يې ولېږه، يعني اِفِسوس، سمرنه،
پرگمون، تواتيره، سرديس، فيلدِلفيه، او لوديکيه ته." (١٢) زهٔ ورپسې راتاو شوم چې دا څوک دے چې ما سره خبرې کوى،
او چې زهٔ راتاو شوم نو ما د سرو زرو اووهٔ ډيوټونه وليدل. (١٣) او د دې ډيوټونو په مينځ کښې ما يو کس د اِبن آدم په شان
وليدلو چې تر پښو پورې يې چُوغه اغوستې وه او په سينه يې د سرو زرو سينه بند تاو کړے وو. (١٤) د هغهٔ د سر وېښتهٔ لکه
د سپينې وړۍ او يا واورې په شان سپين وُو او د هغهٔ سترگې د اور د شغلو په شان وې. (١٥) او د هغهٔ پښې د زېړو په شان
ځلېدلې ځنگه چې په بټۍ کښې سرې شوې وى او د هغهٔ آواز لکه د تېزو اوبو په شان وو. (١٦) او هغهٔ په ښى لاس کښې هغه
اووهٔ ستورى نيولى وُو او د هغهٔ د خولې نه يوه تېزه دوه مخيزه تُوره راوتلې وه او د هغهٔ مخ د تېز نمر په شان ځلېدو. (١٧)
کله چې هغه ما وليدو نو زهٔ لکه د مړى د هغهٔ په پښو کښې پرېوتلم، خو هغهٔ خپل ښے لاس په ما کېښودو او وې فرمائيل،
"يرېږه مه، اول او آخر زهٔ يم، (١٨) او ژوندے يم، زهٔ مړ وم خو اوس تل تر تله ژوندے يم او د مرگ او د عالمِ ارواح
کُنجيانې ما سره دى. (١٩) د دې دپاره دا هر څهٔ وليکه څهٔ چې تهٔ وينې، څهٔ چې اوس دى او څهٔ چې وروستو به وشى. (٢٠)
تا چې زما په ښى لاس کښې اووهٔ ستورى ليدلى دى او هغه اووهٔ د سرو زرو ډيوټونه، د هغې راز دا دے چې اووهٔ ستورى د
اوو جماعتونو فرښتې دى او دا اووهٔ ډيوټونه اووهٔ جماعتونه دى."

د اِفِسوس جماعت دپاره پېغام

۲ ۱ ”د اِفِسوس د جماعت فرښتې ته دا پېغام ولیکه، دا د هغهٔ پېغام دے چا چې اووهٔ ستورى په خپل ښى لاس کښې نیولى دى ځوک چې د سرو زرو د اوو ډیوټونو په مینځ کښې ګرځى. ۲ زهٔ ستا د ټولو عملونو نه خبر یم. او ما ته ستا د خوارئ او صبر هم پته ده. او ما ته د دې هم پته ده چې تهٔ بدکاره خلق نهٔ شې زغملے، تا هغوئ وآزمائیل څوک چې ځان ته رسولان وائى خو نهٔ دى، او دروغژن دې ثابت کړل. ۳ ما ته دا هم پته ده چې زما د نوم د خاطره تا دا په صبر سره وزغمل او تهٔ ستومانه نهٔ شوې. ۴ خو زهٔ ستا خلاف دا شکایت کوم چې تا هغه وړومبۍ مینه پرېښې ده. ۵ خو هغه رایاد کړه چې تهٔ د څومره اوچت مقام نه پرېوتلې، خو اوس توبه وباسه او هغه کار کوه لکه چې مخکښې دې کړے وو. کهٔ تهٔ توبه ونهٔ باسې نو زهٔ به راشم او ستا ډیوټ به د خپل ځائ نه لرې کړم. ۶ خو بیا هم یوه خبره ستا په حق کښې شته چې تهٔ د نیکلیانو د کارونو نه نفرت کوې لکه چې زهٔ یې ترې کوم. ۷ د چا چې غوږونه وى، هغه دې واورى چې روحُ القُدس جماعتونو ته څهٔ فرمائى. هر هغه څوک چې بریالے شى نو زهٔ به د ژوندون د ونې نه د مېوې د خوړلو اختیار ورکړم چې د خُدائ پاک په جنت کښې ولاړه ده.

د سمرنه جماعت دپاره پېغام

۸ د سمرنه د جماعت فرښتې ته دا پېغام ولیکه چې، څوک چې اول او آخر دے، او څوک چې مړ شو او بیا ژوندے شو، هغه داسې فرمائى، ۹ ما ته ستا د تنګسیا او غربت پته ده، خو بیا هم تهٔ مالدار یې، زهٔ د هغه خلقو د کُفر وئیلو نه هم خبر یم چې ځان ته یهودیان وائى خو دى نهٔ. دا د شیطان جماعت دے. ۱۰ د راتلونکو زحمتونو نه مهٔ یرېږه. خبردار شئ اِبلیس به تاسو نه ځینې قېدخانو ته واچوى نو چې تاسو وآزمائیلے شئ او تر لسو ورځو پورې به په تاسو زحمتونه وى. خو تر مرګه پورې وفادار اوسئ او زهٔ به د ژوندون تاج در په سر کړم. ۱۱ د چا چې غوږونه وى، هغه دې واورى، چې روحُ القُدس جماعتونو ته څهٔ فرمائى. هر هغه څوک چې کامیاب شى نو دوېم مرګ به ورته هیڅ نقصان ونهٔ رسوى.

د پرګمون جماعت دپاره پېغام

۱۲ د پرګمون د جماعت فرښتې ته دا پېغام ولیکه، هغه څوک چې چا سره تېرهٔ دوه مخیزه تُوره ده هغه داسې فرمائى، ۱۳ ما ته پته ده چې تهٔ چرته اوسې، هلته چرته چې د شیطان تخت دے او تهٔ زما په نوم مضبوط ولاړ یې. تا په هغه وخت هم د خپل ایمان نه اِنکار ونهٔ کړو کله چې زما وفادار ګواه انتیپاس ستاسو په هغه ښار کښې ووژلے شو چرته چې شیطان اوسېږى. ۱۴ خو زهٔ ستا خلاف د یو څو خبرو شکایت کوم چې په تاسو کښې هلته څهٔ کسان شته چې د بلعام د تعلیم پیروى کوى، چا چې بلق ته تعلیم ورکړو چې بنى اِسرائیل ګډوډ کړى چې هغوئ بُتانو ته شوې قربانۍ وخورى او حرامکارى دې وکړى. ۱۵ هم دغه شان په تاسو کښې ځینې کسان شته دے چې د نیکلیانو د تعلیم پیروى کوى. ۱۶ نو توبه وباسه، کهٔ نه نو زهٔ به زر راشم او په هغه تُوره به د هغوئ سره جنګ وکړم کومه چې زما د خولې نه راوځى. ۱۷ د چا چې غوږونه وى، هغه دې واورى چې روحُ القُدس جماعتونو ته څهٔ فرمائى. هر هغه څوک چې کامیاب شى نو زهٔ به هغوئ ته پټ شوى من او یو سپین کاڼے ورکړم او په هغه سپین کاڼى به یو نوے نوم لیکلے شوے وى چې صرف هغه چا ته یې پته ده چا ته چې دا کاڼے ورکړے شوے وى.

د تواتيره جماعت دپاره پېغام

۱۸ د تواتيره د جماعت فرښتې ته دا پېغام وليکه چې د خُدائ پاک زوئ داسې فرمائى د چا سترګې چې د اور د شغلو په
شان دى او چې پښې يې د زېړو په شان ځليږى، ۱۹ ما ته ستا د ټولو عملونو، ستا د مينې، ايماندارى، خدمت او صبر پته
ده. ما ته پته ده چې ستا اوسنى عملونه ستا د مخکښينو عملونو نه بهتر دى. ۲۰ خو زۀ ستا خلاف دا شکايت کوم چې تۀ
هغه ايزبلى نومې ښځه برداشت کوې چې ځان ته پېغمبره وائى او زما خادِمانو ته د حرامکارئ او د بُتانو د قربانئ د خوړلو
ترغيب ورکوى. ۲۱ ما هغې ته د توبې ويستلو موقع ورکړه خو هغه د خپلې حرامکارئ نه توبه نۀ وباسى. ۲۲ نو زۀ به هغه
د کټ په رنځ وغورزوم او هغوئ چې ورسره يې زنا کړې ده، هغوئ به په ډېره سخته تنګسيا کښې راګېر کړم ترڅو چې
هغوئ د هغې د کړو نه توبه ونۀ باسى. ۲۳ او د هغې بچى به په زمکه ووژنم. په دې به ټول جماعتونه دا سبق حاصل کړى
چې زۀ د بنى آدمو زړُونه او خيالات آزمائيم او دا چې زۀ به تاسو ټولو ته د خپل عمل په مطابق اجر درکړم. ۲۴ خو اے د
تواتيره نورو اوسېدونکو چې دا تعليم نۀ منئ او د هغې نه ناخبره يئ کومې ته چې هغوئ د شېطان پټ او ژور چال وائى، زۀ
تاسو ته وايم چې زۀ به په تاسو نور بار وانۀ چوم. ۲۵ بس په هغه څۀ تر هغې ټينګ پاتې شئ ترڅو چې زۀ درنۀ شم. ۲۶ هر
هغه څوک چې کامياب شى او هغه چې زما د وينا په مطابق تر آخره عمل کوى نو زۀ به ورله په قومونو اختيار ورکوم. ۲۷
هغه به پرې زورَور حکومت کوى او د خاورو د لوښو په شان به يې ټوټې ټوټې کړى. هغه اختيار ما ته د خپل پلار نه راکړے
شوے دے. ۲۸ او زۀ به هغۀ له د سبا ستورے ورکړم. ۲۹ د چا چې غوږونه وى، هغه دې واورى چې روحُ القُدس
جماعتونو ته څۀ فرمائى.“

د سرديس جماعت دپاره پېغام

۳ ۱ ”د سرديس د جماعت فرښتې ته دا پېغام وليکه، چا سره چې د خُدائ پاک اووۀ روحونه او اووۀ ستورى دى هغه
دا وائى چې زۀ ستا په ټول عمل خبر يم چې تۀ تش په نوم ژوندے يې خو يې مړ. ۲ بېدار شه او څۀ چې پاتې دى، او مړ
کېدو ته نزدې دى هغه مضبوط کړه، ستا کارونه هم ما د خپل خُدائ پاک په نظر کښې پوره ونۀ ليدل. ۳ کوم تعليم چې تا
ته درکړے شوے دے او تا اورېدلے دے، هغه ياد ساته او عمل پرې کوه او توبه وباسه. کۀ تۀ بېدار نۀ شې نو زۀ به د غل
په شان درشم او تا ته به زما د راتلو د وخت پته ونۀ لګى. ۴ خو بيا هم په سرديس کښې تاسو سره څېنې داسې کسان
شته چې هغوئ خپلې جامې پليتې کړې نۀ دى، هغوئ به ما سره په سپينو جامو کښې ګرځى ځکه چې هغوئ د دې لائق دى.
۵ هر هغه څوک چې کامياب شى نو هغوئ ته به دغسې سپينې جامې وراغوستلے شى او د هغوئ نوم به زۀ هيڅکله هم د
ژوندون د کِتاب نه ونۀ باسم او زۀ به د خپل پلار او د هغۀ د فرښتو د وړاندې دا اعلان وکړم چې هغوئ زما خپل دى. ۶ د
چا چې غوږونه وى، هغوئ دې واورى چې روحُ القُدس جماعتونو ته څۀ فرمائى.

د فيلدِلفيه د جماعت دپاره پېغام

۷ د فيلدِلفيه د جماعت فرښتې ته دا پېغام وليکه، هغه څوک چې قُدوس او رښتينے دے داسې فرمائى چې ورسره د داؤد
چابى ده او هغه چې دروازه کولاو کړى نو څوک به يې هم بنده نۀ کړى او چې هغه دروازه بنده کړى نو څوک به يې هم
کولاو نۀ کړى، هغه داسې وائى چې ۸ زۀ ستا د ټولو عملونو نه خبر يم. وګوره، ما تا ته ستا په وړاندې يوه دروازه کولاو
کړې ده چې هيڅوک يې بندولے نۀ شى. زۀ پوهېږم چې ستا طاقت کم دے خو بيا هم تا زما کلام منلے دے او زما د نوم

نه منکر شوے نۀ یې. (۹) ګوره، د شیطان د قبیلې نه به هغوئ راولم چې ځان ته یهودیان وائی خو نۀ دی بلکې دروغژن
دی، هغوئ به درشی او ستا په پښو به پرېوځی او هغوئ به په دې پوهه شی چې تۀ زما محبوب یې. (۱۰) ځکه چې تا زما
کلام په صبر سره برداشت کړے دے او مضبوط پرې ولاړ یې، زۀ به هم تا د هغه آزمېښت د وخت نه چې د ټولې دُنیا په
خلقو راتلونکے دے، بچ کړم. (۱۱) زۀ زر درځم او څۀ چې درسره دی په هغې ټینګ پاتې شه چې څوک دې هم د خپل تاج
نه محرومه نۀ کړی. (۱۲) هر هغه څوک چې کامیاب شی نو هغوئ به زما د خُدائ د کور ستن شی، او هغوئ به هر وخت په
هغې کښې اوسیږی. زۀ به په هغوئ د خپل خُدائ نوم ولیکم او هغوئ به زما د خُدائ پاک د ښار اوسېدونکی شی یعنې د
نوې یروشلم کوم چې د آسمان نه ښکته راځی او زۀ به پرې خپل نوے نوم ولیکم. (۱۳) د چا چې غوږونه وی، هغه دې
واوری چې روحُ القُدس جماعتونو ته څۀ فرمائی.

د لودیکیه جماعت دپاره پېغام

(۱۴) د لودیکیه د جماعت فرښتې ته دا پېغام ولیکه، دا پېغام د هغه چا د طرفه دے چې آمین دے، څوک چې وفادار
رښتینے ګواه دے او د خُدائ پاک د نوی خلقت شروع ده. هغه فرمائی چې (۱۵) ما ته ستا د ټولو عملونو پته ده، تۀ خو نۀ
یخ یې او نۀ ګرم. کاش چې تۀ یا خو یخ وے یا ګرم. (۱۶) نو چونکې نۀ خو تۀ ګرم یې او نۀ یخ، بلکې ترم یې، زۀ به تا د خپلې
خولې نه وتُوکم. (۱۷) ځکه چې تۀ وائې چې زۀ مالدار او دولتمند یم او د څۀ څیز حاجتمند نۀ یم. حقه خو دا ده چې تۀ په
دې نۀ پوهېږې چې تۀ څومره قابلِ رحم، بدنصیبه، خوار، ړوند او بربنډ یې. (۱۸) په دې وجه زۀ تا له دا مشوره درکوم چې
زما نه په اور کښې صفا شوی سرۀ زر واخله چې مالدار شې او سپینې جامې رانه واخله چې ستا د بربنډتوب شرم پرې د
لیدو نه پټ شی، او ملهم رانه واخله چې په سترګو کښې یې ولګوې او بینا شې. (۱۹) زۀ چې چا سره مینه کوم هغوئ ملامته
کوم او تربیت ورکوم، نو ځکه غیرت وکړه او توبه وباسه. (۲۰) ګوره، زۀ په ور کښې ولاړ یم او ور وهم. او کۀ تۀ آواز اورې
او ما ته ور کولاو کړې نو زۀ به درشم او یو بل سره به په شریکه روټۍ وخورو. (۲۱) هر څوک چې کامیاب شی هغه به ما
سره په تخت کښېنی، لکه څنګه چې زۀ په خپله کامیاب شوم او د خپل پلار سره د هغۀ په تخت کښېناستم. (۲۲) د چا چې
غوږونه وی، هغه دې واوری چې روحُ القُدس جماعتونو ته څۀ فرمائی.“

په آسمان کښې د خُدائ پاک عبادت

۴ (۱) د دې نه وروستو بیا ما نظر واچولو نو په آسمان کښې مې یو ور کولاو ولیدو. نو چې اول کوم آواز ما واورېدو نو
لکه د بیګل په شان یې ما ته خبرې کولې، ”دلته پاس راشه چې زۀ به تا ته هغه وښایم څۀ چې به د دې نه پس خامخا کیږی.“
(۲) سمدستی د روحُ القُدس په وسیله ما یوه رویا ولیدله چې په آسمان کښې یو تخت وو او په تخت یو کس ناست وو. (۳)
او هغه څوک چې هلته ناست وو د جاسپر او یمنی عقیق په شان پرقېدو، او د تخت نه چاپېره د بوډۍ ټال وو چې د زمرودو
په شان پرقېدو. (۴) او د تخت نه ګېرچاپېره څلېریشت نور تختونه وُو او په هغوئ څلېریشت مشران ناست وُو چې سپینې
جامې یې اغوستې وې او د سرو زرو تاجونه یې په سر وُو. (۵) او د تخت نه د برېښنا رڼا او د تندر آوازونه راختل او د
تخت نه وړاندې اووۀ مشعلونه بلېدل چې د خُدائ پاک اووۀ روحونه دی. (۶) او د تخت د وړاندې یې د شیشې سمندر وو
چې د بلور په شان ښکارېدو. او د تخت نه چاپېره څلور جاندار وُو چې وړاندې وروستو یې سترګې وې. (۷) اول جاندار د
ازمری په شان وو، دویم د غوائی په شان، د درېم مخ د بنی آدم په شان وو او څلورم لکه د الوتونکی باز په شان وو. (۸)
دې څلورو جاندارو چې د هر یو شپږ وزرې وې او هر طرف ته یې سترګې وې، شپه او ورځ بغیر د دمې یې دا ثنا وئیله،

”قُدوس، قُدوس، قُدوس، قادر مطلق خُدائ پاک، هغه چې وو، چې دے، او چې راتلونکے دے.“ ٩ او هرکله چې دا
جاندار د هغه چا چې په تخت ناست دے او تل تر تله ژوندے دے، د هغهٔ لوئی، عزت او شُکر گزاری وکړی، ١٠ نو هغه
څلیریشت مشران هغهٔ ته په سجده پرېوځی او عبادت یې کوی څوک چې په تخت ناست دے، او چې تل تر تله ژوندے
دے، نو هغوئ خپل تاجونه د تخت په وړاندې هغهٔ ته ږدی او وائی چې، ١١ ”اے زمونږ مالِکه خُدایه پاکه، تهٔ د لوئی، عزت
او قُدرت لائق یې ځکه چې تا هر څهٔ پېدا کړی دی او دا ستا په مرضئ پېدا شوی دی او په وجود کښې راغلی دی.“

طومار او گډورے

٥ ١ هغه څوک چې په تخت ناست وو ما د هغهٔ په ښی لاس کښې یو طومار ولیدو چې دننه او بهر دواړو طرفو ته پرې
لیکل وُو او اووهٔ مهرونه پرې لگېدلی وُو. ٢ او ما یوه طاقتوره فرښته ولیده چې په اوچت آواز یې اعلان کولو چې، ”څوک
د دې قابل دے چې طومار پرانیزی او مهرونه یې مات کړی؟“ ٣ خو هیڅوک هم نهٔ وو، نهٔ په آسمان کښې، نهٔ په زمکه او
نهٔ د زمکې د لاندې وو چې طومار یې کولاو کړے وے او یا یې دننه کتلے وے. ٤ نو ما ډېر وژړل ځکه چې هیڅوک هم د
دې لائق نهٔ وو چې دا طومار یې پرانستلے شو یا چې یې ورته کتلے شو. ٥ بیا په مشرانو کښې یو راته ووئیل چې، ”ژاړه
مه ځکه چې د یهوداه د قبیلې ازمرے چې د داؤد د نسل نه دے، هغه کامیابی حاصله کړې ده نو طومار به پرانیزی او اووهٔ
مهرونه به یې مات کړی.“ ٦ بیا ما د تخت په مینځ کښې او د څلورو جاندارو او د مشرانو په مینځ کښې یو لکه د حلال
شوی گډوری ولیدو چې اووهٔ ښکرونه او اووهٔ سترگې یې وې چې د خُدائ پاک اووهٔ روحونه دی چې ټولې دُنیا ته لېږلے
شوی دی. ٧ او هغه ورغلو او څوک چې په تخت ناست وو د هغهٔ د ښی لاس نه یې هغه طومار واخستو. ٨ کله چې
هغهٔ طومار واخستو نو څلور جاندار او څلیریشت مشران د هغه گډُوری په وړاندې په سجده شول، او د هر یو سره یو ستار
وو او ورسره د خوشبویئ نه ډک د سرو زرو جامونه وُو چې د مقدسینو دُعاگانې دی. ٩ او هغوئ دا نوے حمد وئیلو
چې، ”تهٔ د دې لائق یې چې طومار واخلې او د دې مهرونه کولاو کړې ځکه چې تهٔ حلال کړے شوې او د خپلې وینې په فدیه
دې د خُدائ پاک دپاره د هر خیل، د هرې ژبې او د هر قوم او خلق په بیعه واخستل. ١٠ او د هغوئ نه تا د اِمامانو
بادشاهی جوړه کړه چې زمونږ د خُدائ پاک خِدمت وکړی او هغوئ به په زمکه بادشاهی کوی.“ ١١ بیا چې ما وکتل نو د
بې‌شمېره فرښتو آوازونه مې واورېدل چې هغه د تخت او د جاندارو او د مشرانو نه چاپېره وې او د هغوئ شمېر په زرگونو
او لکونو کښې وو، ١٢ او هغوئ په زوره سندرې وئیلې چې، ”هغه گډُورے چې حلال کړے شو، د دې لائق دے چې ټول
قُدرت، دولت، حِکمت، لوئی، عزت، جلال او برکت حاصل کړی.“ ١٣ او بیا ما واورېدل چې ټول مخلوقات چې په آسمان
کښې، په زمکه باندې، د زمکې د لاندې یا په سمندر کښې دی، هغوئ ټولو ثناء صِفت کولو چې، ”د هغه چا څوک چې په
تخت ناست دے او گډُوری ته برکت، عزت، شان او قُدرت دې تل تر تله وی.“ ١٤ او څلور واړو جاندارو پرې، ”آمین“
ووې او مشران د عبادت دپاره په سجده پرېوتل.

اووهٔ مهرونه

٦ ١ بیا ما ولیدل چې هغه گډُوری په اوو مهرونو کښې یو مهر مات کړو او ما د څلورو جاندارو نه په یو کښې د تندر په
شان دا آواز واورېدو چې، ”راشه.“ ٢ نو ما وکتل چې هلته یو سپین آس ولاړ وو او د سوارهٔ سره یې لینده وه. هغهٔ ته تاج
ورکړے شو او هغه د فاتح په حیث په آس سور لاړو چې فتح بیا مومی. ٣ کله چې گډوری دویم مهر مات کړو نو ما

واورېدل چې دوېم جاندار وائی چې، ”راشه.“ ۴ او يو بل آس بهر راووتو چې تک سور وو او د هغۀ سوارۀ ته دا اختيار
ورکړے شو چې د زمکې نه امن يوسی نو چې انسانان قتل و غارت شروع کړی، او هغۀ له يوه لويه تُوره ورکړے شوه. ۵
کله چې ګډُوری درېم مهر مات کړو نو ما د درېم جاندار دا آواز واورېدو چې، ”راشه.“ نو ما وليدو چې يو تور آس راغلو او
د هغۀ د سوارۀ په لاس کښې يوه تله وه. ۶ او ما د څلورو جاندارو د مينځه يو آواز واورېدو چې وئيل يې چې، ”د ورځې د
مزدورئ نرخ به د غنمو يوه روټۍ او يا به د اوربشو درې روټۍ وی، خو د زيتُونو تېلو او ميو ته نقصان مۀ رسوئ.“ ۷ کله
چې ګډُوری څلورم مهر مات کړو نو ما د څلورم جاندار دا آواز واورېدو چې، ”راشه.“ ۸ ما وليدو چې زېړ آس وو او د
سوارۀ نوم يې مرګ وو او عالمِ ارواح ورپسې جُخت راروان وو. هغوئ ته د څلورمې برخې زمکې اختيار ورکړے شوے وو
چې په جنګ، په قحط، په وبا او ځنګلی ځناور خلق مړۀ کړی. ۹ هر کله چې ګډُوری پينځم مهر مات کړو نو ما د
قربان‌ګاه د لاندې د هغه ايماندارانو روحونه وکتل چې د خُدائ پاک د کلام او د خپلې ګواهۍ په وجه قتل کړے شوی وُو.
۱۰ هغوئ په زوره چغه کړه چې، ”اے بادشاه مالِکه، پاکه او رښتونی خُدايه. ترڅو به تۀ فيصله نۀ کوې او د زمکې د
اوسېدونکو نه به زمونږ د وينې بدل وانۀ خلې؟“ ۱۱ بيا هر يو ته سپينه چُوغه ورکړے شوه او ورته يې ووئيل چې، ”تر هغې
لږ صبر وکړئ چې په خِدمت کښې ستاسو ټول ملګری ستاسو په شان ونۀ وژلے شی.“ ۱۲ بيا ما وکتل چې ګډُوری شپږم
مهر مات کړو او يوه سخته زلزله راغله او نمر د تبخې په شان تور شو او سپوږمۍ مکمله لکه د وينو تکه سره شوه. ۱۳ او
ستوری د آسمان نه په زمکه داسې راپرېوتل لکه چې د اينځر نه د سيلۍ طوفان په وجه کچه مېوه راپرېوځی. ۱۴ او آسمان
داسې فنا شو لکه طومار چې بند کړے شی او هر غر او هره جزيره د خپله ځايه بې‌ځايه شوه. ۱۵ نو بيا د زمکې
بادشاهانو، سردارانو، جرنيلانو، مالدارانو، طاقتورو، غلامانو او آزادو ټولو خلقو په غارونو او د غرونو په ګټانو کښې خپل
ځانونه پټ کړل. ۱۶ او هغوئ غرونو او ګټانو ته چغې وهلې چې، ”په مونږ راپرېوځئ او مونږ د هغۀ د سترګو نه چې د
تخت دپاسه ناست دے او د ګډُوری د قهر و غضب نه پټ کړئ. ۱۷ ځکه چې د هغوئ د غضب لويه ورځ راغلې ده او
څوک ورته ودرېدے شی؟“

په يو لاک څلور څلوېښتو زرو بنی اِسرائيلو مُهر لګېدل

7 ۱ د دې نه پس ما څلور فرښتې د دُنيا په څلورو ګوټونو ولاړې وليدلې چې د دُنيا څلور واړه هواګانې يې قابو کړې وې
نو چې په زمکه سمندر يا په يوه ونه هم هوا ونۀ لګی. ۲ بيا ما بله فرښته د نمرختۀ نه په راختو وليده چې د ژوندی خُدائ
پاک مهر ورسره وو او هغه څلورو فرښتو ته يې په زوره وئيل، چې چا ته په زمکه او سمندر د نقصان ورکولو اختيار
ورکړے شوے وو چې، ۳ ”تر هغې سمندر، زمکې او ونو ته نقصان مۀ رسوئ ترڅو چې مونږ د خُدائ پاک مُهر د هغۀ د
خادِمانو په تندو نۀ وی لګولے.“ ۴ او ما چې د هغوئ شمېر واورېدو چا ته چې مهرونه لګولے شوی وُو او د بنی
اِسرائيلو د ټولو خيلونو نه په يو لاک څلور څلوېښت زرو مُهر ولګولے شو. ۵ دولس زره د يهوداه د قبيلې نه، دولس زره
د روبين د قبيلې نه، دولس زره د جاد د قبيلې نه، ۶ دولس زره د آشر د قبيلې نه، دولس زره د نفتالی د قبيلې نه، دولس
زره د منسی د قبيلې نه، ۷ دولس زره د شمعون د قبيلې نه، دولس زره د ليوی د قبيلې نه، دولس زره د يساکار د قبيلې
نه، ۸ دولس زره د زبولون د قبيلې نه، دولس زره د يوسف د قبيلې نه، او دولس زره د بنيامين د قبيلې وُو.

د ټولو قومونو لويه ګڼه

۹ او د دې نه پس ما د خلقو لويه ګڼه وليده چې بې‌شمېره وه، دا د ټولو قومونو، ټولو خيلونو او د مختلفو ژبو د ويوونکو

خلقو ګڼه د تخت او د ګډُورى د وړاندې ولاړه وه. او هغوئ سپينې جامې اغوستې وې او د کجورو څانګې يې په لاسونو
کښې نيولې وې. ⑩ او په زوره يې دا چغې وهلې چې، ”خلاصون زمونږ د خُدائ پاک دے څوک چې په تخت ناست دے،
او د ګډُورى دے.“ ⑪ او د تخت نه او د مشرانو او څلورو جاندارو نه چې ګېرچاپېره څومره فرښتې ولاړې وې هغه ټولې
فرښتې د تخت په وړاندې پړمخې پرېوتلې او د خُدائ پاک عبادت يې وکړو، ⑫ هغوئ وئيل چې، ”آمين. برکت، لوئى،
حِکمت، شُکر ګزارى، عزت، قُدرت او زور دې تل تر تله زمونږ د خُدائ پاک وى، آمين.“ ⑬ بيا مشرانو کښې يو ما ته مخ
راواړولو او تپوس يې وکړو چې، ”دا خلق چې سپينې جامې يې اغوستې دى، څوک دى او د کومې راغلى دى؟“ ⑭ ما
جواب ورکړو چې، ”زما مالِکه، تهٔ خبر يې.“ بيا هغهٔ ما ته وفرمائيل چې، ”دا هغه کسان دى چې د لوئ مصيبتونو نه راغلى
دى، هغوئ خپلې جامې د ګډُورى په وينو وينځلې او په هغې سپينې کړې دى. ⑮ په دې وجه خو دوئ د خُدائ پاک د
تخت د وړاندې ولاړ دى او د خُدائ پاک په کور کښې شپه او ورځ د هغهٔ په عبادت کښې لګيا دى، او هغه چې په تخت
ناست دے، هغه به دوئ له پناه ورکړى. ⑯ هغوئ به بيا هيڅکله نهٔ اوږى کيږى، نهٔ تږى کيږى، نمر به دوئ نهٔ تنګوى او نهٔ
به تېزه ګرمى تکليف وررسوى. ⑰ ځکه چې هغه ګډُورے چې د تخت په مينځ کښې دے، هغه به د دوئ شپونکے وى او
هغه به دوئ د ژوندون د اوبو چينو ته بوځى، او خُدائ پاک به د دوئ د سترګو نه ټولې اوښکې پاکې کړى.“

اووَم مُهر او د سرو زرو د سوزولو مجمر

۸ ① کله چې ګډُورى اووَم مُهر کولاو کړو نو تقريباً تر نيمې ګينټې پورې په آسمان کښې خاموشى وه. ② بيا ما هغه
اووهٔ فرښتې وليدلې چې د خُدائ پاک په وړاندې ولاړې وې، او هغوئ ته اووهٔ بيګلونه ورکړے شول. ③ بيا يوه بله فرښته
د سرو زرو مجمر په لاس راغله او د قربانګاه سره ودريده او هغې ته ډېره زياته خوشبوئى ورکړے شوه چې د تخت د
وړاندې د سرو زرو په قربانګاه يې د ټولو مقدسينو د دُعا سره پېش کړى. ④ او د فرښتې د لاس نه د خوشبويى د
سوزولو لوګے د مقدسينو د دُعا سره پاس خُدائ پاک ته ورسېدو. ⑤ بيا فرښتې مجمر راواخستو، د قربانګاه د اور نه
يې ډک کړو او په زمکه يې راګزار کړو، نو بيا د تندر ګړزار، برېښنا او زلزله راغله.

د بيګل آواز

⑥ بيا هغه اووهٔ فرښتې چې ورسره اووهٔ بيګلونه وُو، غږولو ته تيارې وې. ⑦ وړومبۍ فرښتې خپل بيګل وغږولو نو اور او
ږلۍ د وينې سره په زمکه راووريدل او د زمکې دريمه حِصه وسوزيدله او د ونو دريمه حِصه وسوزيدله او ټول شنهٔ واښهٔ
وسوزيدل. ⑧ بيا کله چې دوېمې فرښتې خپل بيګل وغږولو نو لکه يو لوئ غر چې اور پرې بل وى، سمندر ته وغورزولے
شو او د سمندر دريمه حِصه وينه شوه، ⑨ او په دې باندې د سمندر دريمه حِصه ژوندى مخلوقات مړهٔ شول او د
سمندرى جهازونو دريمه حِصه په اوبو کښې ډوب شول. ⑩ نو بيا دريمې فرښتې خپل بيګل وغږولو نو يو لوئ ستورے له
آسمان نه راوغورزيدو چې د مشعل په شان بليدو او دا د سيندونو او چينو په دريمه حِصه ورپرېوتو. ⑪ د ستورى نوم
ګنډير وو. او د اوبو دريمه حِصه د ګنډير په شان ترخه شوه او ډېر زيات خلق د دې ترخو اوبو څښلو په وجه مړهٔ شول.
⑫ بيا څلورمې فرښتې خپل بيګل وغږولو نو دې سره د نمر دريمه حِصه او د سپوږمۍ او د ستورو دريمه حِصه ووهلے
شوه نو د دوئ دريمه حِصه تيارهٔ شوله او د ورځې دريمه حِصه رڼا ختمه شوه او دغه شان د شپې دريمه حِصه رڼا هم
ختمه شوه. ⑬ بيا ما وليدل چې يو باز په آسمان کښې بره والوتو او په اوچت آواز يې دا نعرې وهلې چې، ”افسوس،
افسوس، افسوس، د زمکې په اوسيدونکو باندې، ځکه چې هغه درې نورې پاتې فرښتې به هم اوس خپل بيګل غږوى.“

٩ (١) بيا پينځمې فرښتې خپل بيګل وغږولو او ما يو ستورے وليدو چې د آسمان نه زمکې ته راپرېوتے وو او هغه
ستورى ته د عالمِ ارواح چابيانې ورکړے شوې وې. (٢) کله چې هغۀ عالمِ ارواح کولاو کړه نو د هغه لوئې کندې نه د بټۍ په
شان لوګے راوختلو او د عالمِ ارواح لوګى نمر او باد تور کړل. (٣) بيا د لوګى نه په زمکه مُلخان راغلل او هغوئ د زمکې د
لړمانو په شان د چيچلو اختيار ورکړے شو. (٤) هغوئ ته دا حُکم ورکړے شوے وو چې واښو، ونو، او بوټو ته هيڅ
نقصان ونۀ رسوئ خو بس هغه کسانو ته ټک ورکړئ د چا په تندى چې د خُدائ پاک مهر نۀ وى لګېدلے. (٥) هغوئ ته
اجازت ورکړے شوے وو چې د پينځو مياشتو پورې هغوئ ته عذاب ورکړئ، خو دا نه چې هغوئ مړۀ کړئ او د هغوئ
عذاب لکه د لړم د ټک په شان وو. (٦) په دې ورځو کښې به خلق مرګ غواړى خو مرګ به ورته نۀ ملاويږى، هغوئ به د
مرګ خواهش کوى خو مرګ به د هغوئ نه تښتى. (٧) دا مُلخان لکه د جنګى آسونو په شان ؤو او د هغوئ په سرونو
تاجُونه لکه د سرو زرو په شان ؤو او د هغوئ مخونه د انسان په شان ؤو. (٨) او د هغوئ وېښتۀ د ښځو د وېښتو په شان
وو او د هغوئ غاښونه د زمرو د غاښونو په شان ؤو. (٩) د هغوئ زغرې لکه د اوسپنو د زغرو په شان وې او د هغوئ د
وزرونو آوازونه لکه د ډېرو جنګى ګاډو د آسونو په شان ؤو کوم چې حمله کوونکى وى. (١٠) د هغوئ په لکو کښې د لړمانو
په شان لشې وې او د هغوئ ټک ورکولو به انسانان تر پينځو مياشتو پورې عذابول. (١١) او د هغوئ بادشاه د عالمِ ارواح
فرښته وه چې په عبرانى کښې د هغې نوم ابدون، او په يونانى ژبه کښې اپوليون، يعنې تباه کوونکے دے. (١٢) اولنے
افسوس تېر شو خو دوه نور لا راتلونکى دى. (١٣) بيا هغه شپږمې فرښتې خپل بيګل وغږولو او ما يو آواز واورېدو چې د
خُدائ پاک په وړاندې ولاړ د سرو زرو د قربان‌ګاه د څلورو ښکرونو د مينځ نه راووتو. (١٤) هغۀ شپږمې فرښتې ته ووئيل چا
سره چې بيګل وو چې، ”د لوئ فرات د سيند په غاړه تړلې څلور فرښتې آزادې کړه.“ (١٥) نو هغه څلور فرښتې آزادې کړے
شوې څوک چې د دريمې برخې بنى آدمو د وژلو دپاره د دې کال، د دې مياشتې، د دې ورځې او د دې ساعت دپاره مقرر
شوې وې. (١٦) نو ما ته ووئيلے شول چې په آسونو د سوارو فوجيانو شمېر شل کروړه وو. (١٧) او دغسې ما هغه آسونه او
د هغوئ سوارۀ په خپله رويا کښې وليدل، هغوئ د اور په شان ځلېدونکى سرې، آسمانى رنګې او د ګوګړو په شان زېړې
زغرې اغوستې وې. او د آسونو سرونه يې د زمرو د سرونو په شان ؤو او د هغوئ خولې نه اور، لوګے او ګوګړ راوتل. (١٨)
په دې درې افتونو د دُنيا دريمه حِصه خلق مړۀ شول يعنې په اور، لوګى او ګوګړو کوم چې د هغوئ د خولې نه راوتل. (١٩)
د آسونو طاقت د هغوئ په خولو او لکو کښې وو. نو د هغوئ د لکو لکه د مارانو په شان سرونه ؤو او د انسانانو د زخمى
کولو طاقت ورسره وو. (٢٠) خو دې افتونو کښې چې کوم انسانان ژوندى پاتې شول هغوئ د خپلو بدو عملونو نه توبه ونۀ
ويستله. او هغوئ د پيريانو او د سرو زرو، سپينو زرو، زېړو، کاڼو او د لرګو نه د جوړو شوو بُتانو عبادت کول پرې نۀ
ښودل، کوم بُتان چې نۀ ليدلے او نۀ اورېدلے او نۀ ګرځېدلے شى. (٢١) او نۀ هغوئ د خپلو قتلونو، جادوګرى، حرامکارى،
او نۀ يې د خپلو غلاګانو نه توبه وويستله.

فرښته او ورکوټے طومار

١٠ (١) بيا ما يوه بله طاقتوره فرښته د آسمان نه په راکوزېدو وليده چې په وريځ کښې پټه وه او چې د بوډۍ ټال يې په
سر وو، مخ يې د نمر په شان ځلېدو او پښې يې د اور د ستنو په شان وې. (٢) او د هغې په لاس کښې يو ورکوټے
پرانستلے شوے طومار وو. هغې ښۍ پښه په سمندر کښې کېښوده او ګسه پښه يې په زمکه ايښې وه. (٣) بيا هغې د ازمرى
د غړمبار په شان يوه لويه چغه وويستله او کله چې هغې چغه کړه نو اووۀ تندرونه وګړزېدل. (٤) او کله چې اوو واړه
تندرونه وګړزېدل، نو ما دا ليکل نو بيا ما د آسمان نه يو آواز واورېدو چې وئيل يې، ”دا پټ وساته څۀ چې اوو واړه تندرونو

ووئيل، او دا مۀ ليکه." (۵) بيا هغه فرښته کومه چې ما په سمندر او په زمکه ولاړه ليدلې وه هغې خپل ښے لاس آسمان
طرف ته اوچت کړو. (۶) او قسم يې په هغه چا وخوړلو څوک چې تل تر تله ژوندے دے چا چې په آسمان، زمکه، سمندر
او هر څۀ چې په دوئ کښې دی پيدا کړی دی. هغۀ ووئيل چې، "نور انتظار کول به نۀ وی. (۷) په هغه ورځو چې کله اوومه
فرښته خپل بيګل وغږوی نو د خُدائ پاک پټ رازونه به پوره شی څنګه چې هغۀ خپلو خادِمانو نبيانو ته فرمائيلی وُو." (۸)
هغه آواز چې ما د آسمان نه اورېدلے وو، بيا ما سره په خبرو شو او وې فرمائيل چې، "لاړ شه او په سمندر او په زمکه
ولاړې فرښتې د لاس نه هغه پرانستلے شوے طومار واخله." (۹) نو زۀ هغې فرښتې له لاړم او ورته مې ووئيل چې، "ما ته
هغه پرانستلے شوے ورکوټے طومار راکړه." نو هغې ما ته ووئيل چې، "دا واخله او وې خوره، دا به ستا خېټه ترخه کړی
خو ستا په خولۀ کښې به لکه د شاتو خوږ وی." (۱۰) نو ما هغه ورکوټے طومار د فرښتې د لاس نه واخستو او ومې خوړلو.
دا زما په خولۀ لکه د شاتو خوږ ولګېدو خو چې مې تېر کړو نو زما خېټه يې ترخه کړه. (۱۱) بيا ما ته ووئيلے شُو چې، "دا
ضروری دی چې تۀ د ډېرو خلقو او قومونو او ژبو او بادشاهانو په حقله پېشګوئې وکړې."

دوه ګواهان

۱۱ (۱) ما ته د ناپ کولو د ګز په شان يوه لښته راکړے شوه او راته ووئيلے شو چې، "اوس پاڅه او د خُدائ پاک کور
او قربان‌ګاه کچ کړه او عبادت کوونکی شمار کړه. (۲) خو د خُدائ د کور بهر دربار مۀ کچ کوه ځکه چې دا غېرو قومونو
ته ورکړے شوے دے او هغوئ به دا مقدس ښار تر دوو څلوېښتو مياشتو پورې د پښو لاندې کړی. (۳) او زۀ به خپل دوه
ګواهان د ټاټ جامې اغوستې د پېشګوئۍ دپاره مقرر کړم او دوئ به تر دولس سوه شپېتو ورځو پورې نبوت کوی." (۴) دا
هغه دوه د زيتون ونې او دوه ډيوټونه دی کوم چې د زمکې د مالِک د وړاندې ولاړ دی. (۵) کۀ څوک دوئ ته نقصان رسول
غواړی نو د دوئ د خولې نه اور راوځی او د دوئ دشمنان به وسوزوی او دغه شان به هر هغه څوک چې دوئ ته نقصان
رسول غواړی، نو هغوئ به په دې طريقه مړۀ کړے شی (۶) هغوئ سره به دا اختيار وی چې آسمان بند کړی چې د دوئ د
پېشګوئۍ په دور کښې به بيا باران ونۀ شی، او په اوبو د دوئ دا اختيار هم شته چې وينې ترې جوړې کړی او چې څومره
غواړی دومره افتونه په زمکه راولی. (۷) کله چې دوئ خپله ګواهی پوره کړی نو د عالمِ ارواح نه به هغه بلا راوځی او دوئ
سره به جنګ ونښلوی او کامیابه به شی او مړۀ به يې کړی. (۸) او د هغوئ لاشونه به د لوئ ښار په کوڅو کښې پراتۀ وی،
چې د مِثال په توګه ورته سدوم او مِصر وئيلے شی، په کوم ځائ کښې چې د دوئ مالِک هم په سولئ شوے وو. (۹) تر
درې نيمو ورځو پورې به خلق، د هرې قبيلې، د هرې ژبې او د هر قوم نه د دوئ لاشونو ته ګوری او د دوئ د لاشونو د
ښخولو اجازت به ورنۀ کړی. (۱۰) د زمکې ټول خلق به ورته په سترګو کښې خاندی او خوشحالئ به کوی او يو بل ته به
تحفې ورکوی ځکه چې دې دواړو نبيانو د زمکې ټول خلق عذابول. (۱۱) خو د درې نيمو ورځو نه پس خُدائ پاک په هغوئ
کښې د ژوند ورکولو روح واچولو او هغوئ په خپلو پښو ودرېدل او چا چې دا وليدل، هغوئ ټول يرېدل. (۱۲) بيا دوئ يو
اوچت آواز د آسمان نه واورېدو چې هغوئ ته يې وئيل چې، "دلته راشئ." او هغوئ په وريځو کښې آسمان ته وختل او
دشمنانو هغوئ ته کتل. (۱۳) هم په دغه وخت يوه سخته زلزله راغله، او د ښار لسمه حِصه راوغورزېدله. اووۀ زره کسان په
دې زلزله کښې هلاک شول او نورو په يره کښې د آسمانی خُدائ پاک ثنا وئيله. (۱۴) دويم افسوس تېر شو خو ګورئ دريم
زر راتلونکے دے.

اوؤم بیګل

(۱۵) بیا اوومې فرښتې خپل بیګل وغږولو او په آسمان کښې په زوره دا چغې شوې چې وئیل یې چې، "د دُنیا د بادشاهۍ حق
زمونږ د مالِک خُدائ او د هغهٔ د مسیح دے او هغه به تل تر تله حکومت کوی." (۱۶) بیا هغه څلیریشت مشران چې د خُدائ
پاک د وړاندې په خپلو تختُونو ناست وُو، هغوئ پړمخې په سجده پرېوتل او د خُدائ پاک عبادت یې وکړو، (۱۷) او دا یې
وئیل چې، "اے مالِکه قادر مطلق خُدایه، مونږ ستا شُکر کوُو، تهٔ چې یې او چې وې، ځکه چې تا خپل لوئ طاقت استعمال
کړو او بادشاهي دې شروع کړه. (۱۸) قومونه د قهر نه ډک شوی دی خو اوس ستا د قهر وخت راغلے دے، دا د مړو د
عدالت کولو وخت دے. ستا د خادِمانو نبیانو د اجر وخت او ستا د مقدسینو او د هغه ټولو خلقو د لویو نه واخله تر وړو
پورې د اجر ورکولو وخت راغلے دے، څوک چې ستا د نوم نه یرېدل. او دا اوس د هغوئ د تباه کېدلو وخت دے چا چې
په زمکه کښې تباهي راوستله." (۱۹) نو بیا په آسمان کښې د خُدائ پاک کور پرانستے شو او په هغه کور کښې د هغهٔ د لوظ
صندوق ښکاره شو، او بیا د برېښنا شُغلې، د تندر ګړزار، زلزله او د ږلۍ یو لوئ طوفان راغلو.

ښځه او اژدها

۱۲ (۱) نو بیا په آسمان کښې یوه لویه نښه ښکاره شوه چې یوه ښځه وه چې نمر یې لکه د جامو اغوستے وو او
سپوږمۍ د هغې د پښو لاندې وه او د هغې په سر د دولسو ستورو تاج وو. (۲) هغه اُمیدواره وه او د ماشوم د پېدا کېدو د
درد په وجه یې چغې وهلې. (۳) بیا یوه بله نښه په آسمان کښې ښکاره شوه چې یوه لویه سره اژدها وه چې اووهٔ سرونه او
لس ښکرونه یې وُو او په سرونو یې اووهٔ واړه تاجونه وُو. (۴) هغې په خپله لکۍ دریمه حِصه ستورې د آسمان نه راښکل او
په زمکه یې راغورزول. اژدها د هغې ښځې په وړاندې ودرېدله چې د ماشوم د پېدا کېدو په دردونو آخته وه د دې دپاره چې
هر کله چې د هغې ښځې بچے وشی چې لواړ یې تېر کړی. (۵) د هغې ماشوم پېدا شو چې هلک وو کوم چې به په ټولو
قومونو یعنې زورَور حکومت کوی. خو د هغې ماشوم سمدستی خُدائ پاک ته ونیولے شو او د هغهٔ تخت ته راوستے شو.
(۶) او ښځه بیابان ته وتښتېدله چرته چې د هغې د ساتنې دپاره خُدائ پاک ځائ تیار کړے وو چې هلته به د هغې د دولسو
سوو شپېتو ورځو پورې حفاظت کېږی. (۷) بیا په آسمان کښې جنګ ونښتو. میکائیل او د هغې فرښتو د اژدها خلاف
جنګ وکړو. او اژدها او د هغې فرښتو هم د هغوئ خلاف جنګ وکړو. (۸) خو اژدها شکست وخوړو او د خپلو ملګرو
سره د آسمان نه وشړل شو. (۹) نو دا لویه اژدها لاندې راوغورزولے شوه، هغه زوړ مار چې شیطان یا اِبلیس بللے شی
چې ټوله دُنیا یې دوکه کړې ده، هغه د خپلو فرښتو سره لاندې زمکې ته راګزار کړے شو. (۱۰) بیا ما په آسمان کښې یو
اوچت آواز واورېدو چې داسې یې وئیل چې، "اوس خلاصون، قُدرت او زمونږ د خُدائ پاک بادشاهي او د هغهٔ د مسیح
اختیار راغلے دے، ځکه چې زمونږ په وروڼو اِلزام لګوونکی چې شپه او ورځ زمونږ د خُدائ پاک په مخکښې په هغوئ
اِلزام لګوی، نو هغه د آسمان نه سر د لاندې راغورزولے شوی دی. (۱۱) خو هغوئ په هغهٔ د ګډُوری د وینې او د هغوئ د
ګواهۍ کولو په وسیله کامیاب شول، او هغوئ خپل ځان عزیز ونهٔ ګڼلو تر دې چې مرګ ته تیار شول. (۱۲) نو اے آسمانونو
او په دې کښې اوسېدونکو خلقو، خوشحالي کوئ. خو اے زمکې او سمندره، په تاسو دې افسوس وی ځکه چې اِبلیس ډېر
په غصه تاسو ته ښکته راغلو ځکه چې هغه خبر دے چې د هغهٔ وخت لنډ دے." (۱۳) نو چې کله اژدها خپل ځان په زمکه
راغورزېدلے ولیدو نو هغه، هغه ښځې پسې شوه چې زوئ یې شوے وو. (۱۴) خو ښځې ته د لوئ باز دوه وزرونه ورکړے
شول نو چې هغه په بیابان کښې د اژدها نه خپل هغه ځائ ته والوځی چرته چې به تر درې نیم کالو پورې د هغې خیال

وساتلے شی او محفوظه وی. ۱۵ بیا اژدها د خپلې خولې نه د اوبو یو سېلاب وبهیولو چې هغه ښځه لاهو کړی. ۱۶ خو
زمکې د ښځې مدد وکړو، او د اژدها د خولې هغه سېلاب یې تېر کړو. ۱۷ بیا اژدها هغه ښځې ته غصه شوه او د هغې د نور
نسل سره د جنګ دپاره لاړه، دا هغه خلق دی چې د خُدائ پاک حُکمونه منی او د عیسیٰ په ګواهئ ټینګ ولاړ دی. ۱۸ بیا
اژدها د سمندر په غاړه ودرېده.

اولنئ بلا

۱۳ ۱ بیا ما د سمندر نه یوه بلا په راوتو ولیده. د هغې لس ښکرونه او اووۀ سرونه وُو، او د هغې په ښکرونو لس واړه
تاجونه وُو او د دې په هر سر د کُفر جدا جدا نومونه وُو. ۲ او کومه بلا چې ما ولیده، هغه د پړانګ په شان وه خو د هغې
پښې د مېلو په شان وې او خولهٔ یې د ازمری په شان وه. او اژدها هغې ته خپل طاقت، بادشاهی او لوئ اختیار ورکړو. ۳
داسې ښکارېده چې د هغې یو سر د مرګی ګزار خوړلے وو خو د هغې ګزار ټیک شوے وو او ټوله دُنیا په هغې بلا پسې په
حېرانتیا روانه وه. ۴ هغوئ د اژدها عبادت وکړو ځکه چې هغې خپل اختیار بلا ته ورکړو، هغوئ د بلا عبادت هم وکړو او
دا یې ووئیل چې، ”څوک د دې بلا په شان زورَوره ده، او څوک د دې خلاف جنګ کولے شی؟“ ۵ او بلا ته دا اختیار
ورکړے شو چې غټې غټې او د کُفر خبرې وکړی، او تر دوه څلوېښتو میاشتو پورې د حکومت کولو اجازت ورکړے شو.
۶ هغې په خپله خوله د خُدائ پاک خلاف د کُفر خبرې وکړې او د خُدائ نوم او د هغهٔ د استوګنې ځائ او آسمانی
مخلوق پسې یې کُفر وغړولو. ۷ هغې ته دا اجازت هم ورکړے شو چې د مقدسینو سره جنګ وکړی او پرې کامیابه شی،
او په ټولو خېلونو او خلقو، ژبو او قومونو اختیار ورکړے شو. ۸ او د زمکې ټول اوسېدونکی به د هغې عبادت وکړی
هغوئ ټول د چا نومونه چې د هغه حلال شوی ګډُوری د ژوندون په کِتاب کښې د ازل نه لیکلے شوی نهٔ دی. ۹ د چا چې
غوږونه وی هغه دې واوری. ۱۰ کهٔ چا ته قېدېدل وی هغه به قېد شی، کهٔ څوک په تُوره قتل کېدل وی نو هغه به په تُوره قتل
شی. په دې مقدسینو ته زغم او ایمان په کار دے.

دویمه بلا

۱۱ بیا ما یو بله بلا ولیده چې د زمکې نه راووتله، د هغې د ګډُوری په شان دوه ښکرونه وُو او دې د اژدها په شان خبرې
کولې. ۱۲ هغه د اولنئ بلا ټول اختیار د هغې په ځائ استعمالوی، زمکه او د دې اوسېدونکی دې خبرې ته مجبوروی چې د
اولنئ بلا عبادت وکړی چې د چا د مرګی زخم ټیک شوے دے. ۱۳ هغې غټې معجزې کولې تر دې چې د خلقو په وړاندې
یې د آسمان نه زمکې ته اور نازل کړو. ۱۴ او هغې له دا اختیار ورکړے شو چې د هغې اولنئ بلا په ځائ معجزې وکړی او
د دُنیا اوسېدونکی دوکه کړی او ورته یې حُکم وکړو چې د هغې اولنئ په شان یو بُت جوړ کړئ چې د تُورې ګزار یې
خوړلے وو خو بیا هم لا ژوندې وه. ۱۵ او ورته دا اختیار ورکړے شو چې د بلا په بُت کښې ساه واچوی نو چې د خبرو
طاقت هم ورکړی او هغوئ څوک چې ورته سجده نهٔ کوی، مرهٔ کړی. ۱۶ هغهٔ دا هم وکړل چې واړهٔ او لوئ، مالداره او
غریب، آزاد او غلامان ټول دې په ښی لاس یا په تندی یوه نښه ولګوی. ۱۷ او چا ته هم د څهٔ اخستلو یا خرڅولو اجازت
تر هغې نهٔ وو ترڅو پورې به چې د دې بلا نښه، یا د هغې د نامې شمېره پرې نهٔ وه. ۱۸ نو په دې وخت کښې د دې حکمت
ضرورت دے. څوک چې پوهه وی هغه دې د دې بلا د نامې د شمېرې حساب وکړی، دا شمېره د یو سړی ده او د هغهٔ د
شمېرې حساب شپږ سوه شپږ شپېتهٔ دے.

د يو لاک څلور څلوېښت زره کسانو حمد

١۴ (۱) بيا ما وليدل چې د صيون په غرۀ باندې ګډُورے ولاړ وو چې ورسره يو لاک څلور څلوېښت زره کسان وُو چې
په تندو يې د هغۀ نوم او د هغۀ د پلار نوم ليکلے شوے وو. (۲) او ما د آسمان نه داسې آواز واورېدو لکه د سيند د اويو
غړمبار او يا لکه د تندر د ګړزار، او دا د هغه آوازونو په شان وو لکه چې ستار غږوونکی خپل ستارونه غږوی. (۳) او
هغوئ د تخت او د څلورو جاندارو او مشرانو په وړاندې يو نوے حمد وئيلو، او دا حمد بې د هغه يو لاک څلور څلوېښت
زرو کسانو نه چې د زمکې نه په بيعه اخستے شوی وُو، او د دوئ نه بغېر بل هيچا نۀ شو زده کولے. (۴) دا هغه خلق دی
چا چې خپل ځانونه د ښځو سره د يو ځائ کېدو نه ساتلی دی، او ګډُوری پسې روان دی چرته چې هم ګډُورے ځی. دوئ د
خُدائ پاک او د ګډُوری دپاره د بنی آدمو نه د اولنی مېوې په طور په بيعه اخستے شوی دی. (۵) د هغوئ ژبو کله دروغ نۀ
وو وئيلی او هغوئ بېداغه دی.

د درېو فرښتو پيغامونه

(۶) بيا ما د آسمان په مينځ کښې بله فرښته په الوتو وليدله چې د زمکې هر قوم، خيل، ژبې او خلقو له يې د تل زيرے
ورکولو. (۷) هغې په اوچت آواز چغې کړې چې، ”د خُدائ پاک نه يرېږئ او د هغۀ ثنا ووايئ ځکه چې د هغۀ د عدالت
وخت راغلے دے. او د هغۀ عبادت وکړئ چا چې آسمان او زمکه، سمندر او د اوبو چينې پيدا کړی دی.“ (۸) بيا هغې نه
وروستو بله دويمه فرښته راغله او هغې وئيل چې، ”وغورزېدو، لوئ بابل وغورزېدو چې په ټولو قومونو يې د خپلې زناکارئ
او مستئ د شرابو نه څښلی دی.“ (۹) بيا هغې نه وروستو بله دريمه فرښته راغله او په اوچت آواز يې چغې کړې، ”هر هغه
څوک چې د بلا او د هغې بُت ته عبادت کوی او د هغې نښه په تندی يا په خپل لاس لګوی، (۱۰) هغوئ به د خُدائ پاک د قهر
او د غضب مے وڅښی کوم چې هغۀ د خپل سخت غضب په پيالئ کښې اچولی دی. هغوئ به د پاکو فرښتو او د ګډُوری
په وړاندې په اور او د ګوګړو په شغلو کښې عذابولے شی. (۱۱) او د هغوئ د عذاب لوګے به تل تر تله راوچتېږی او هر هغه
څوک چې بلا يا د هغۀ د بُت عبادت کوی يا د هغۀ د نوم نښه اخلی، د هغوئ به نۀ د شپې او نۀ د ورځې آرام وی.“ (۱۲) په
دې کښې د هغه مقدسينو زغم او برداشت ضرور دے چې د خُدائ پاک حُکمونه منی او د عيسیٰ وفادار پاتې کيږی. (۱۳) نو
بيا ما د آسمان نه يو آواز واورېدو چې وئيل يې، ”دا وليکه، بختور دی هغه څوک چې د دې نه پس به په مالِک کښې مرۀ
کيږی.“ او روحُ القُدس فرمائی چې، ”بېشکه بختور دی ځکه چې له دې نه پس به هغوئ د کړېدو نه په آرام وی، ولې چې د
دوئ نيک عملونه به ورسره ملګری وی.“

د دُنيا لَو کېدل

(۱۴) بيا ما وکتل نو يوه سپينه ورېځ راښکاره شوه او په هغې چې څوک ناست وو هغه د اِبن آدم په شان وو. د هغۀ په سر د
سرو زرو تاج وو او په لاس کښې يې تېرۀ لور وو. (۱۵) يوه بله فرښته د خُدائ د کور نه بهر راووتله او په ورېځ ناست ته يې
په اوچت آواز ووئيل چې، ”خپل لور ورواچوه او وريبه، ځکه چې د فصل د ريبلو وخت راغلے دے او د دُنيا فصل مکمل
پوخ شوے دے.“ (۱۶) نو هغه څوک چې په ورېځې ناست وو هغۀ خپل لور دُنيا ته ورواچولو او د هغې فصل يې وريبلو.
(۱۷) بيا يوه بله فرښته د خُدائ پاک د آسمانی کور نه راووتله او د هغې سره هم يو تېرۀ لور وو. (۱۸) او بيا بله فرښته د
قربانګاه نه راووتله، دا هغه فرښته وه چې په اور يې اختيار وو، او هغې د تېرۀ لور لرونکی ته په اوچت آواز چغه کړه چې،
”خپل تېرۀ لور ورواچوه او په زمکه د انګورو د بوټو نه فصل راغونډ کړه ځکه چې انګور يې پاخۀ شوی دی.“ (۱۹) نو

فرښتې خپل لور ورواچولو او په دُنيا يې د انګورو د بوټو فصل راټول کړو او هغه يې د خُدائ پاک د غضب په هغه لويه
لنګرئ کښې ورواچول. (٢٠) انګور يې د ښار نه بهر په لنګرئ کښې دومره نچوړ کړل چې تر يو سل اتيا ميله پورې د هغې نه
د وينو سېلاب روان شو او دا وينې دومره بره رواني وې چې د آسونو واګو ته اورسېدې.

فرښتې او آخرى اووۀ افتونه

١٥ (١) بيا ما په آسمان کښې بله يوه لويه او عجيبه نښه وليدله. اووۀ فرښتې وې چې ورسره د ټولو نه آخرى اووۀ افتونه
وُو، ځکه چې په دې افتونو سره د خُدائ پاک قهر سوړ شو. (٢) او ما وليدل چې د شيشې د سمندر په شان راښکاره شو
چې اور په کښې ګډ شوے وو، او د شيشې د سمندر سره هغه خلق ولاړ وُو چې په بلا او د هغې د بُت او د هغې د نوم په
شمېر فتح موندلې وه. د هغوئ په لاسونو کښې د خُدائ پاک ورکړې ستارونه وُو. (٣) هغوئ د خُدائ پاک د غلام موسىٰ او
ګډُورى حمدونه ووئيل چې، "اے مالِکه قادر مطلق خُدايه پاکه، ستا کارونه لوئ او عجيبه دى او ستا لارې د حق او رښتيا
دى، اے د قومونو بادشاه. (٤) اے مالِکه څوک به يره ونۀ کړى او ستا د نوم لوئى به ونۀ کړى؟ ځکه چې يواځې تۀ پاک
يې. ټول قومونه به راشى او ستا په وړاندې به عبادت وکړى ځکه چې ستا د صداقت کارونه ښکاره شوى دى." (٥) او د
دې نه پس ما وليدل چې په آسمان کښې د خُدائ په کور کښې د ګواهۍ د خېمې پاک ځائ کولاو شو، (٦) او د هغې نه
اووۀ فرښتې د اوو افتونو سره راووتلې او هغوئ د کتان جامې اغوستې وې چې صفا او ځلېدونکې وې او په سينو يې د
سرو زرو سينه بندونه وُو. (٧) بيا په څلورو جاندارو کښې يو هغه اووۀ فرښتو ته د سرو زرو اووۀ جامونه ورکړل چې د
خُدائ پاک د قهر نه ډک وُو، د هغه خُدائ پاک چې تل تر تله ژوندے وى. (٨) او د خُدائ پاک کور د خُدائ د جلال او
قُدرت د لوګى نه ډک شو او تر هغې هيڅوک ورننوتے نۀ شو ترڅو چې د اووۀ فرښتو اووۀ افتونه پوره شوى نۀ وُو.

د خُدائ پاک د قهر جامونه

١٦ (١) بيا ما د خُدائ پاک د کور نه يو اوچت آواز واورېدو چې هغه اووۀ فرښتو ته يې وئيل چې، "لاړې شئ او د
خُدائ پاک د قهر اووۀ جامونه په زمکه تويئ کړئ." (٢) نو اوله فرښته لاړه او په زمکه يې خپل جام تويئ کړو او د ناسور
خوراکى دانې په هغه خلقو ښکاره شوې چې د بلا نښه يې په ځان کښې وه او هغه بُت ته يې عبادت کړے وو. (٣) او دويمې
فرښتې خپل جام په سمندر کښې تويئ کړو او د هغې اوبۀ د مړى د وينې په شان شوې او په سمندر کښې هر ژوندے څيز
مړ شو. (٤) او درېمې فرښتې خپل جام په دريابونو او په چينو کښې تويئ کړو او وينې شول. (٥) بيا ما واورېدل چې په
اوبو اختيار لرونکې فرښتې ووئيل چې، "اے قُدوسه خُدايه، تۀ چې يې او وې، تۀ په خپل عدالت کښې صادق يې. (٦) ځکه
چې هغوئ د مقدسينو او ستا د نبيانو وينې تويئ کړې دى او تا هغوئ ته د څښلو دپاره وينې ورکړې، هغوئ د دې سزا لائق
دى." (٧) او ما د قربانګاه نه يوه چغه واورېدله، "آو، مالِکه خُدايه پاکه، تۀ په ټولو قادر يې، ستا ټولې فېصلې رښتينې او په
حقه دى." (٨) او څلورمې فرښتې خپل جام په نمر تويئ کړو او دا اختيار ورله ورکړے شو چې په خپلو شغلو خلق
وسيزى. (٩) او هغوئ بد بد وسوزېدل خو هغوئ د خُدائ پاک په نوم کُفر ووئيلو، چا سره چې د دې افتونو د نازلولو
اختيار دے، خو هغوئ د توبه ويستلو نه اِنکارى شول او نۀ يې د هغۀ ثنا ووئيله. (١٠) او پينځمې فرښتې د بلا په تخت خپل
جام تويئ کړو او د هغۀ په بادشاهۍ کښې تيارۀ شوله. او خلقو د درد نه خپل غاښونه چيچل، (١١) او هغوئ د خپل درد او د
ناسور په وجه آسمانى خُدائ پاک ته کُفر ووې، او څۀ بد کارونه چې هغوئ کړى وُو، د هغې نه يې توبه ونۀ کړله. (١٢) او

شپږمې فرښتې خپل جام د فرات په لوئ سيند کښې توئ کړو او د هغې اوبۀ وچې شوې چې د نمرخاتۀ د بادشاهانو دپاره
لار تياره شى. ۱۳ بيا ما وليدل چې د اژدها، د بلا، او د دروغژن نبى د خولې نه د چيندخانو په شان درې پيريان راووتل.
۱۴ دا هغه پيريان دى چې معجزې ښائى، هغوئ د دې دپاره ځى چې د دُنيا ټول بادشاهان د قادر خُدائ پاک د لوئ ورځې
د جنګ دپاره راجمع کړى. ۱۵ "ګورئ، زۀ د غل په شان درځم. بختور دے هغه چې بېدار وى او جامې يې اغوستې وى نو
چې هغه به بربنډ نۀ شى او خلق به د هغۀ شرم ونۀ وينى." ۱۶ نو هغوئ بادشاهان هغه ځائ ته راجمع کړل چې په عبرانۍ
کښې ورته ارمِګدون وائى. ۱۷ بيا اوومې فرښتې خپل جام په هوا توئ کړو او د خُدائ د کور د تخت نه يو اوچت آواز
راغلو چې هغۀ وفرمائيل چې، "هر څۀ پوره شول." ۱۸ له دې نه پس د برېښنا شُغلې او د تندر ګړزا او يوه دومره سخته
زلزله راغله چې د بنى آدم د پېدايښت راسې چرې هم نۀ وه راغلې. ۱۹ او هغه لوئ ښار په درېو حِصو تقسيم شو او د دُنيا
ښارونه ونړېدل، او خُدائ پاک ته لوئ بابل راياد شو بلکې د خپل غضب او قهر نه ډکه پياله يې په هغوئ وڅښله. ۲۰ هره
يوه جزيره غيبه شوله او يو غر هم ليدے نۀ شو. ۲۱ او په بنى آدمو له آسمان نه تقريباً پنځوس کلو وزن برابر ږلۍ ووربېدله
او هغوئ د ږلۍ په افت خُدائ پاک ته کُفر ووئيلو ځکه چې هغه افت ډېر سخت وو.

مشهوره کنجره

۱۷ ۱ بيا هغه اووۀ فرښتې چې جامونه يې نيولى وُو، په هغوئ کښې يوه ما له راغله او وې وئيل چې، "راځه چې زۀ
درته د هغې لوئ کنجرې اَنجام وښايم چې د ډېرو سمندرونو دپاسه په تخت ناسته ده. ۲ د دُنيا خلق په هغه شرابو نشه
شول کوم چې هغې دوئ ته ورکړى وُو او بيا يې د هغې سره زنا وکړه." ۳ روحُ القُدس په ما غلبه وکړه او بيا فرښتې زۀ
بيابان ته بوتلم. هلته ما يوه ښځه وليده چې په يوې سرې بلا سوره وه. چې د هغې په ټول بدن کُفر ليکلے وو او اووۀ سرونه
او لس ښکرونه يې وُو. ۴ هغه ښځې کاسنى سرې جامې اغوستې وې چې د سرو زرو په کالو، جواهراتو او ملغلرو سنګار
شوې وه. د هغې په لاس کښې د سرو زرو پيالۍ وه چې د پليتۍ او د هغې د حرامکارۍ د ناپاکۍ نه ډکه وه. ۵ او د هغې په
تندى يو نوم ليکلے وو چې يو پټ راز دے، "لوئ بابل، د کنجرو او د دُنيا د هرې پليتۍ مور." ۶ او ما وليدل چې هغه
ښځه د مقدسينو په وينه او د عيسىٰ د شهيدانو په وينه په نشه وه. کله چې ما هغه وليده نو زۀ ډېر حېران شوم. ۷ خو
فرښتې راته ووئيل چې، "دا تۀ دومره ولې حېران يې؟ زۀ به درته د دې ښځې او دا چې په کومې بلا سوره ده چې اووۀ سرونه
او لس ښکرونه يې دى، د هغې راز ښکاره کړم. ۸ کومه بلا چې تا وليدله، هم هغه ده چې ژوندۍ وه خو اوس ژوندۍ نۀ
ده، هغه به د عالمِ ارواح نه راوخېژى او هلاکه به شى. او په دُنيا کښې هغه خلق چې د چا نومونه چې له ازل نه د ژوندون په
کِتاب کښې نۀ دى ليکلے شوى، هغوئ به د دې مړې بلا په بيا راښکاره کېدو حېران شى. ځکه چې هغه مخکښې وه، اوس
نشته خو بيا به راځى. ۹ او د دې خبرو د پوهېدلو دپاره ډېر حِکمت په کار دے. دا اووۀ سرونه هغه اووۀ غرونه دى چې
دا ښځه پرې ناسته ده، خو دوئ هم اووۀ بادشاهان دى ۱۰ چې پينځۀ بادشاهان پخوا تېر شوى دى او يو ژوندے دے او يو
بل به راځى، او کله چې هغه راشى نو هغه به د لږ وخت دپاره وى. ۱۱ او هغه بلا چې يو وخت ژوندۍ وه او اوس ژوندۍ
نۀ ده، هغه اتم بادشاه دے، خو بيا هم هغه د اوو نه يو دے او هغه به هلاک شى. ۱۲ کوم لس ښکرونه چې تا وليدل، هغه
لس بادشاهان دى چې هغوئ لا حکومت نۀ دے شروع کړے، خو هغوئ به د يوې ګينټې دپاره د بلا سره د بادشاهۍ اختيار
ومومى. ۱۳ د هغه ټولو يو مقصد دے چې خپل طاقت او اختيار بلا له ورکړى. ۱۴ هغوئ به د ګډُورى سره جنګ وکړى
خو ګډُورے به په هغوئ کامياب شى ځکه چې هغه د مالِکانو مالِک او د بادشاهانو بادشاه دے، او هغوئ هم چې بللے
شوى دى، غوره شوى دى او وفادار دى ورسره ملګرى دى." ۱۵ بيا فرښتې ما ته ووئيل چې، "تا چې کوم سمندر وليدو

چې لويه کنجره پرې ناسته ده، دا د خلقو اُمتونه، قومونه او ژبې دی. ۱۶ هغه لس ښکرونه چې تا وليدل، هغه به سره د بلا
د دې کنجرې نه نفرت کوی، هغوئ به دا بربنډه او برباده کړی او د هغې غوښه به وخوری او په اور به يې ايرې کړی. ۱۷
ځکه چې خُدائ پاک د خپل مقصد د پوره کولو دپاره د دوئ په زړُونو کښې دا خبره اچولې ده چې دوئ په يو زړهٔ سره بلا
ته د خپلې بادشاهئ اختيار ورکړی، ترڅو چې د خُدائ پاک کلام د دوئ په حقله پوره شی. ۱۸ دا ښځه چې تا وليده هغه
لوئ ښار دے چې د دُنيا په بادشاهانو حکومت کوی.“

د بابل بربادی

۱۸ ۱ د دې نه پس ما يوه بله فرښته د آسمان نه په راکوزېدو وليدله او د هغې لوئ اختيار وو او زمکه د هغې په جلال
رڼا شوه. ۲ بيا هغې په اوچت آواز چغه کړه، ”پرېوتو، لوئ بابل پرېوتو. هغه د پيريانو کور، د ټولو ناپاکو روحونو اډه، او
د مردارو مارغانو او د مردارو او حرامو ځناورو کور دے. ۳ ځکه چې ټولو قومونو د هغې د مستئ او بدکارئ شراب
څښلی دی، د دُنيا بادشاهانو د هغې سره بدکاری کړې ده، او د دُنيا سوداګرانو د هغې د عياشئ په سبب دولت راغونډ کړو.“
۴ بيا ما د آسمان نه يو بل آواز واورېدو چې وئيل يې، ”اے زما خلقو، د دې نه رابهر شئ چې د دې په ګناهونو کښې
شريک نۀ شئ او چې د هغې په افتونو کښې شامل نۀ شئ. ۵ ځکه چې د هغې ګناهونه تر آسمانه رسېدلی دی او خُدائ
پاک د هغې بد کارونه هېر کړی نۀ دی. ۶ هغې ته د خپلو کړو بدله ورکړئ، هغې چې کوم ناروا کارونه کړی دی، هغه دوه
چنده ورکړئ، او هغې چې په کومې پيالۍ کښې شراب ګډ کړی دی هغه دوه چنده ګډه کړئ. ۷ هغې چې هر څومره لوئی
او عياشی وکړه هم هغه هومره ورته عذاب او وير ورکړئ. هغه په زړهٔ کښې دا وائی چې زۀ د تخت مَلِکه يم، زۀ به چرې هم
د کونډې په شان ويرونه نۀ کوم. ۸ نو په دې وجه به په هغې په يوه ورځ دومره افتونه راشی، يعنې مرګ، ويره او قحط. او
په اور به هم وسوزولے شی ځکه چې مالِک خُدائ پاک زورَور دے چې د دې فيصله يې واوروله. ۹ د زمکې بادشاهانو
چې د هغې سره بدکاری وکړه او د هغې په عياشئ کښې شامل شول، هر کله چې هغوئ د دې د سوزېدلو لوګے ووينی نو
هغوئ به پرې ژړا او وير وکړی. ۱۰ هغوئ به لرې ولاړ وی او د هغې په عذاب به د يرې دا وائی چې، ”افسوس، افسوس په
لوئ ښار د بابل، په زورَور ښار، چې تۀ په يوه ګينټه کښې برباد شوې.“ ۱۱ د دُنيا سوداګران به هم په بابل وير او ژړا کوی
ځکه چې بيا به هيڅوک هم د هغوئ نوره سودا وانۀ خلی. ۱۲ د سرو زرو، د سپينو زرو، قيمتی کاڼو، د ملغلرو، د کتان
نرمې کپړې، کاسنی کپړې، د ريښمو او سرې کپړې، د هر قسم د عُودو لرګی، د هاتی غاښونه، د هر قسمه قيمتی لرګو د
زېړو، د اوسپنو او د مرمرو څيزونه. ۱۳ او ورسره د دارچينی، مصالحې، خوشبويئ عطر، د مُر چيړ، لوبان، مے، تېل،
خاص مېده، غنم، او څاروی، ګډې، آسونه، جنګی ګاډی، غلامان او جنګی قيديان. ۱۴ هغوئ به وائی چې، ”کوم ښۀ
څيزونو ته چې ستا خواهش وو، هغه ستا د لاس نه وتلې دی، ستا ټول مال دولت او شان و شوکت ورک دے او بيا به دا
چرې هم په لاس در نۀ شی.“ ۱۵ او هغه سوداګرانو چې د دې ښار په تجارت مالداره شوی وُو هغوئ هم به د هغې د عذاب
د يرې نه لرې ولاړ وی، ژړا او وير به پرې کوی. ۱۶ او داسې به وائی چې، ”افسوس، افسوس، په دې لوئ ښار چې د کتان
او کاسنی جامې به يې اغوستې وې او په سرو زرو او قيمتی کاڼو او ملغلرو به يې خپل ځان سنګار کړے وی. ۱۷ افسوس
چې په يوه ګينټه کښې د دې ټوله دبدبه برباده شی.“ بيا ټول د سمندری جهازونو کپتانان، سمندری مسافران او ماڼکيان او
هغه څوک چې په سمندری تجارت خپله ګزاره کوی، به لرې ودرېږی. ۱۸ او کله چې د هغې د سوزېدلو لوګی ووينی نو
چغې به کړی، ”د دې لوئ ښار په شان بل داسې ښار چرته دے؟“ ۱۹ او هغوئ به په خپلو سرونو خاورې واچوی، وير او
ژړا به پرې کوی او داسې به وائی چې، ”افسوس، افسوس، په هغه لوئ ښار چې د چا په تجارت د سمندری جهازُونو

مالِکان مالداره شول، کوم چې په یوه ګینټه کښې تباه او برباد شُو.“ ۲۰ د هغې د اَنجام په لیدو اے آسمانه خوشحالی
وکړه، اے مقدسینو، رسولانو او نبیانو، په هغې خوشحالی وکړئ، ځکه چې خُدائ پاک ستاسو د انتقام اخستو په وجه په
هغې د عدالت فېصله وکړه.“ ۲۱ او بیا یوې قوتناکې فرښتې د ژرندې د یو غټ پل په شان کاڼے راواخستو او سمندر ته یې
ورګزار کړو او وې وئیل چې، ”دغه شان به د بابل لوئ ښار ونړولے شی او بیا به یې هیڅوک ونۀ وینی. ۲۲ او بیا به
هیچرې په تا کښې د ستار، سندرغاړو، شپیلۍ او د بیګل آوازونه وانۀ ورېدے شی، او د یو کسب، کسبګر به هم په تا کښې
ونۀ لیدے شی، او بیا به په تا کښې د ژرندې غرار وانۀ ورېدے شی. ۲۳ او نور به په تا کښې ډیوه بله نۀ شی او په تا کښې
به بیا د زلمی او د ناوې خبرې وانۀ ورېدے شی. یو وخت وو چې ستا تاجران د دُنیا زورَور خلق وُو او تا په خپل جادو ټول
قومونه دوکه کړی وُو. ۲۴ ستا په کوڅو کښې د هغه نبیانو او مقدسینو او د هغه خلقو بهېدلې وینه ولیدلے شوه چې په ټوله
دُنیا کښې وژلے شوی وُو.“

۱۹ ۱ د دې نه پس ما په آسمان کښې د ګڼو خلقو اوچت آوازونه واورېدل، هغوئ چغې وهلې چې، ”ثنا صِفت دې وی
مالِک خُدائ ته، خلاصون، لوئی او طاقت زمونږ د خُدائ پاک دے. ۲ ځکه چې د هغۀ فېصلې رښتینې او په حقه دی او
هغۀ د لوئې کنجرې د سزا فېصله وکړه چا چې په خپلې حرامکارئ دا دُنیا ګنده وده کړه او د هغې نه یې د خپلو خادِمانو د
وینې بدل واخستو.“ ۳ هغوئ بیا چغې کړې چې، ”ثنا صِفت دې وی د مالِک خُدائ، د بابل لوګے تل تر تله خېژی.“ ۴
او هغه څلېریشت مشران او څلور جاندار خُدائ پاک ته په سجده شول څوک چې په تخت ناست دے او هغوئ هم چغې
کړې چې، ”آمین، ثنا صِفت دې وی د مالِک خُدائ.“

د ګډُوری د وادۀ مېلمستیا

۵ بیا د تخت د طرف نه یو آواز راغلے چې، ”اے زمونږ د خُدائ پاک ټولو خادِمانو چې د هغۀ نه وېرېږئ، اے لویو او
وړو، د خُدائ پاک ثنا وایئ.“ ۶ بیا ما د ډېرو کسانو داسې آواز واورېدو لکه د سیند د اوبو غړمبار او یا لکه د تندر د
ګړزار، او هغوئ چغې وهلې چې، ”ثنا صِفت دې وی د مالِک خُدائ، مالِک زمونږ قادر مطلق خُدائ پاک بادشاه دے. ۷
راځئ چې خوشحاله شُو او د خوشحالۍ نه چغې کړُو او د هغۀ لوئی بیان کړُو ځکه چې د ګډوری د وادۀ ورځ راغلې ده او د
هغۀ ناوې ځان سمبال کړے دے، ۸ او ورته د کتان نرمې جامې ورکړے شوې دی چې صفا ځلېدونکې دی.“ او دا نرم
کتان د مقدسینو ښۀ کارونه دی. ۹ بیا فرښتې ما ته ووئیل چې، ”دا ولیکه چې، بختور دی هغه خلق چې د ګډُوری د وادۀ
مېلمستیا ته رابللے شوی دی.“ او نور یې ووئیل چې، ”دا د خُدائ پاک برحق کلام دے.“ ۱۰ نو بیا زۀ په دې د هغۀ په پښو
کښې په سجده پرېوتلم خو ما ته یې ووئیل چې، ”نه، داسې مۀ کوه. زۀ هم ستا او ستا د ورونړو په شان یو خادِم یم چې د
عیسیٰ ګواهی ورکوی. او صرف خُدائ پاک ته سجده کوه. کوم حقیقت چې د عیسیٰ په وسیله مونږ ته څرګند شو هم هغه
نبیانو ته د پېشګویو الهام ورکوی.“

د سپین آس سوارۀ

۱۱ بیا ما آسمان پرانستے ولیدو او هلته زما په وړاندې یو سپین آس وو او د هغۀ د سوارۀ نوم وفادار او رښتینے دے،
ځکه چې هغه په عدالت کښې او په جنګ کښې په حقه دے. ۱۲ او د هغۀ سترګې د اور د شغلو په شان دی او په سر یې
ډېر تاجونه دی. په هغې یو نوم لیکلے شوے دے چې بې له دۀ نه پرې نور هیڅوک نۀ پوهېږی. ۱۳ او هغۀ په وینو لړلې

جامې اغوستې وې او د هغهٔ نوم د خُدائ پاک کلام دے. (۱۴) او آسمانی لښکرې په سپینو آسونو سورې وریسې وې چې د
سپین او صفا نرم کتان جامې یې اغوستې وې. (۱۵) او د هغهٔ د خولې نه یوه تیره تُوره راوځی چې قومونه پرې ووهی، ځکه
چې هغه به په هغوئ زورَور حکومت کوی او د گناهونو د انگورو لنگرئ به د قادر مطلق خُدائ پاک د قهر او غضب د پښو
لاندې نچوړ کړی. (۱۶) او د هغهٔ په چُوغه او په پتُون دا نوم لیکلے دے چې، "د بادشاهانو بادشاه او د مالِکانو مالِک." (۱۷)
بیا ما یوه فرښته په نمر کښې ولاړه ولیده او هغې بره په آسمان کښې الوتونکو مارغانو ته چغې کړې چې، "راشئ او د خُدائ
پاک په لویه مېلمستیا کښې راجمع شئ. (۱۸) چې د بادشاهانو او د کمانړانو او د تکړه سپاهیانو غوښې، د آسونو او د
هغوئ د سورو غوښې او د ټولو خلقو، غلامانو او آزادو د لویو او د وړو غوښې وخورئ."

(۱۹) بیا ما ولیدل چې بلا او د دُنیا بادشاهان او د هغوئ لښکرې د سوارهٔ او د هغهٔ د لښکر سره په جنگ شول. (۲۰) او هغه
بلا گرفتار کړے شوه او دغسې هغه دروغژن نبی هم چې یې د هغې دپاره معجزې ښکاره کولې او هغه څوک یې دوکه کول
په چا چې د بلا نښه وه او د هغهٔ بُت ته یې سجده کړې وه. دغه دواړه ژوندی هغه دریاب ته وغورزولے شول چې د گوگړو
شُغلې ترینه ختلې. (۲۱) او باقی په هغه تُوره ووژلے شول چې په سپین آس د سوارهٔ له خولې نه راوتله، او ټولو مارغانو د
هغوئ په غوښه ځانونه ماړهٔ کړل.

زر کاله بادشاهی

۲۰ (۱) بیا ما یوه فرښته له آسمان نه په راکوزېدو ولیدله چې ورسره د عالِم ارواح کُنجی او په لاس کښې یې لوئ زنځیر
وو. (۲) او هغه اژدها چې زوړ ښامار دے، هغه یې ونیوو، اِبلیس یعنې شېطان، او تر زرو کالو پورې یې وتړلو. (۳) فرښتې
هغه عالِم ارواح ته وغورزولو، بند یې کړو او مهر یې پرې ولگولو، د دې دپاره چې هغه بیا تر هغې قومونه دوکه نهٔ کړی ترڅو
چې زر کاله پوره شوی نهٔ وی. د هغې نه پس به هغه بیا د لږ وخت دپاره آزاد کړے شی. (۴) بیا ما یو څو تختونه ولیدل او
هغه خلق پرې ناست وُو چا ته چې د عدالت اختیار ورکړے شوے وو. ما د هغه خلقو روحونه ولیدل چې سرونه یې د
خُدائ پاک د کلام او د عیسیٰ د شهادت په وجه پرې کړے شوی وُو، او هغه خلق چا چې بلا یا د هغهٔ بُت ته سجده نهٔ وه
کړې او نهٔ یې په لاس یا تندی د هغهٔ نښه لگولې وه. هغوئ بیا راژوندی شول او د مسیح سره یې تر زرو کالو بادشاهی وکړه.
(۵) باقی مړی تر هغې ژوندی نهٔ کړے شول ترڅو چې زر کاله پوره شوی نهٔ وُو. دا اولنے قیامت دے. (۶) بختور او
قُدوس هغه دے چې په دې اولنی قیامت کښې شریک دے. ځکه چې په داسې خلقو د دوېم مرگ اختیار نهٔ وی بلکې هغوئ
به د خُدائ پاک او د مسیح اِمامان وی او د هغهٔ سره به تر زرو کالو پورې بادشاهی کوی.

د شېطان شکست

(۷) هر کله چې زر کاله پوره شی نو شېطان به د قېد خانې نه را آزاد شی. (۸) او هغه به راشی او په څلور گوټه دُنیا کښې
به قومونه دوکه کړی، یعنې جوج او ماجوج، او جنگ ته به یې راجمع کړی چې د سمندر د شگو په شان بےشمېره دی. (۹)
نو هغوئ په ټوله دُنیا راخوارهٔ شول او د خُدائ پاک د مقدسینو دېره او د هغهٔ محبوب ښار یې راگېر کړو، خو د آسمان نه
اور پرې نازل شو او هغوئ یې تباه کړل. (۱۰) او بیا هغوئ له دوکه ورکوونکے اِبلیس د اور او گوگړو دریاب ته وغورزولے
شو چرته چې بلا او دروغژن نبی هم ورغورزولے شوے دے او هلته به په شپه او ورځ تل تر تله عذابولے شی.

آخرى عدالت

۱۱ بيا ما يو لوئ سپين تخت وليدو چې يو کس چې پرې ناست وو، د هغهٔ د حضور نه زمکه او آسمان وتښتېدل او غېب
شول. ۱۲ بيا ما لوئ او واړهٔ مړى د تخت د وړاندې ولاړ وليدل او کتابونه پرانستلے شول. بيا بل کِتاب پرانستلے شو،
يعنې د ژوندون کِتاب. او د مړو عدالت د هغوئ د اعمالو په مطابق وشو څنګه چې په هغه کتابونو کښې درج وو. ۱۳
سمندر خپل مړى چې په کښې وُو، ورکړل بيا مرګ او عالمِ ارواح خپل مړى ورکړل چې په کښې وُو او د ټولو عدالت د هر
چا د خپل عمل په مطابق وشو. ۱۴ بيا مرګ او عالمِ ارواح د اور درياب ته وغورزولے شول، د اور درياب دوېم مرګ
دے. ۱۵ خو د چا نومونه چې د ژوندون په کِتاب کښې درج نهٔ وُو هغوئ د اور په درياب کښې وغورزولے شول.

نوے آسمان او نوې دُنيا

۲۱ ۱ بيا ما يو نوے آسمان او يوه نوې دُنيا وليدله ځکه چې اول آسمان او اوله دُنيا غېب شوى وُو او سمندر هم نهٔ
وو. ۲ ما پاک ښار، يعنې نوے يروشلم وليدلو چې د خُدائ پاک د طرفه د آسمان نه راکوزېدو، او دا داسې تيار کړے
شوے وو لکه چې ناوې د خپل خاوند دپاره سنګار شوې وى. ۳ ما د تخت نه يو اوچت آواز واورېدو چې دا يې فرمائيل
چې، "ګورئ، اوس به د خُدائ پاک حضور د بنى آدمو په مينځ کښې وى او هغوئ به د هغهٔ اُمت وى او خُدائ پاک به په
خپله د هغوئ سره وى. ۴ هغه به د هغوئ د سترګو ټولې اوښکې وچې کړى، هلته به نور نهٔ مرګ، نهٔ وير، نهٔ ژړا او نهٔ درد
وى ځکه چې وړومبى څيزونه تېر شوى دى." ۵ او هغه څوک چې په تخت ناست وو هغهٔ وفرمائيل چې، "وګورئ، زهٔ ټول
څيزونه نوى کوم." بيا هغهٔ ما ته وفرمائيل چې، "زما دا کلام وليکه ځکه چې زما خبرې د اِعتبار لائقې او رښتيا دى." ۶
بيا يې ما ته وفرمائيل چې، "وشوه. الفه او اوميګه، اول او آخر زهٔ يم. هر څوک چې تږے وى زهٔ به هغوئ ته د ژوندون د
اوبو د چينو نه وړيا اوبهٔ ورکړم. ۷ څوک چې کامياب شى هغه به د دې وارث شى، او زهٔ به د هغوئ خُدائ پاک يم او
هغوئ به زما بچى وى. ۸ خو د وېرېدونکو، بې‌ايمانانو، پليتانو، قاتلانو، حرامکارانو، جادوګرانو، بُت پرستانو او هر قسم
دروغژن خلق به په هغه درياب کښې وى چې په کښې د ګوګړو اور بلېږى، او دا دوېم مرګ دے."

نوے يروشلم

۹ بيا په هغه اوو فرښتو کښې چې د اووهٔ آخرى افتونو ډک جامونه ورسره وُو، يوه ما ته راغله او وې وئيل چې، "راځه،
زهٔ به تا ته ناوې وښايم چې د ګډُورى ښځه ده." ۱۰ نو روحُ القُدس په ما غلبه وکړه او زهٔ يې يو لوئ اوچت غر ته بوتلم او
د يروشلم پاک ښار يې راته وښائيلو چې د خُدائ پاک د طرفه راکوزېدو. ۱۱ هغه د خُدائ پاک په جلال روښانه وو، د هغې
رڼا د قيمتى جواهراتو په شان لکه د جاسپر او د بلور کاڼى په شان صفا وو. ۱۲ د هغې لوئ اوچت دېوال وو چې په کښې
دولس دروازې وې او په هره دروازه کښې فرښته ولاړه وه، او په دروازو د بنى اِسرائيلو د دولسو قبيلو نومونه ليکلے شوى
وُو. ۱۳ نمرخاتهٔ ته درې دروازې وې، شمال ته درې، جنوب ته درې، او نمر پرېواتهٔ ته درې دروازې وې. ۱۴ د ښار د
دېوال دولس بنيادونه وُو او په هغې د ګډُورى د دولسو رسولانو نومونه وُو. ۱۵ کومې فرښتې چې ما سره خبرې وکړلې، د
هغې سره د سرو زرو يو ګز وو چې پرې د ښار دېوالونه او دروازې ناپ کړى. ۱۶ او ښار په څلور ګوټه شکل جوړ وو او
څومره چې اوږد وو هغه هومره پلن وو، او هغې د ښار ناپ په ګز وکړو او د دې اوږدوالے، پلنوالے او اوچتوالے برابر وُو
چې دوه نيم زره کيلوميټره وُو. ۱۷ فرښتې د دېوال ناپ په دُنياوى پيمانه وکړو چې شپېتهٔ ميټره اوچت وو، او فرښتې هم دا

پیمانه استعمالوله. ۱۸ دېوال د جاسپر کاڼو نه جوړ وو او ښار په خپله د سوچه سرو زرو نه جوړ شوے وو او د صفا
شیشې په شان پرقېدو. ۱۹ د ښار د دېوالونو بنیادونه په رنګا رنګ قیمتی کاڼو ښائسته کړے شوی وُو اول بنیاد د جاسپر
کاڼو وو، دویم د نیلم، دریم د شب چراغ، څلورم د زمرد، ۲۰ پینځم د اونیکس، شپږم د یمنی عقیقو، اووم د ګراسولر، اتم د
ایکوامرین، نهم د طوپاز، لسم د کلسائټو، یوولسم د کائنائټو، او دولسم د کټېلی وو. ۲۱ او هغه دولس دروازې د دولسو
ملغلرو وې، هره دروازه د یوې ملغلرې نه جوړه وه. د ښار لوئې کوڅې د صفا شیشې په شان د سوچه سرو زرو وې. ۲۲
ما په ښار کښې د خُدائ کور ونۀ لیدو ځکه چې مالِک قادر مطلق خُدائ پاک او ګډُورے په خپله د دې ښار د خُدائ پاک
کور دے. ۲۳ او ښار ته د نمر یا د سپوږمۍ د رڼا حاجت نشته ځکه چې د خُدائ پاک جلال دا روښانه کوی او ګډورے د
دې ډیوه ده. ۲۴ د دې په رڼا به قومونه ګرځی او دۀ ته به د دُنیا بادشاهان خپلې لویئ راوړی. ۲۵ د ښار دروازې به ټوله
ورځ کښې نۀ بندیږی او هلته به شپه چرې نۀ وی. ۲۶ د قومونو شان او شوکت به دۀ ته راوړے شی. ۲۷ خو هیڅ ناپاکه
څیز به دې ته ورننوتے نۀ شی او نۀ پلیت او نۀ دروغژن، خو صرف هغوئ د چا نومونه چې د ګډُوری د ژوندون په کِتاب
کښې لیکلی دی.

۲۲ ۱ بیا فرښتې ما ته د ژوند د اوبو دریاب وښودلو چې د بلور په شان پرقېدو چې د خُدائ پاک او د ګډُوری د تخت
نه ۲ د ښار د لوئ سړک په مینځ کښې رابهېدلو. د دریاب په دواړو غاړو د ژوندون ونه وه چې دولس قسمه مېوه یې نیوله
او هره میاشت به یې مېوه نیوله. او د ونې پاڼې د قومونو د شفا ورکولو دپاره دی. ۳ او په هغه ښار کښې به داسې هیڅ
څیز موندلے نۀ شی چې ناروا وی. او د خُدائ پاک او د ګډوری تخت به په هغه ښار کښې وی او د هغۀ خادِمان به د هغۀ
عبادت کوی. ۴ هغوئ به د هغۀ مخ وینی او د هغۀ نوم به د هغوئ په تندو لیکلے وی. ۵ هلته به شپه نۀ وی او نۀ به
هغوئ ته د ډیوې یا د نمر د رڼا ضرورت وی ځکه چې مالِک خُدائ پاک به د هغوئ رڼا وی، او هغوئ به هلته تل تر تله
بادشاهی کوی.

د حضرت عیسیٰ راتلل

۶ بیا فرښتې ما ته ووئیل چې، ”دا خبرې د اِعتبار لائقې او رښتیا دی. مالِک خُدائ پاک چې خپلو نبیانو ته د نبوت الهام
ورکوی، هغۀ خپله فرښته راولېږله چې خپلو خادِمانو ته هغه څۀ وښائی چې زر کېدونکی دی.“ ۷ مالِک عیسیٰ فرمائی
چې، ”ما ته غوږ ونیسئ زۀ زر درځم. بختور دی هغوئ څوک چې د دې کِتاب پېشګوئې منی.“ ۸ او زۀ یوحنا هغه څوک
یم چې دا رویا مې واورېدله او ولیدله. نو زۀ د هغې فرښتې په پښو کښې په سجده پرېوتلم چا چې ما ته دا هر څۀ ښکاره
کړل. ۹ خو هغې ما ته ووئیل، ”داسې مۀ کوه، زۀ خو ستا او ستا د ورونړو نبیانو او د دې کِتاب د کلام منونکو، په شان یو
خادِم یم. صرف خُدائ پاک ته سجده کوه.“ ۱۰ بیا هغې ما ته ووئیل چې، ”د دې کِتاب پېشګوئې مۀ پټوه ځکه چې د هغې د
پوره کېدو وخت رانزدې دے. ۱۱ څوک چې بدکاران دی، پرېږده چې بدکارونه کوی، څوک چې پلیت دی، پرېږدئ چې په
خپله پلیتئ کښې آخته وی. څوک چې صادقان دی هغه دې په خپل صداقت کښې پاتې شی او څوک چې پاک وی هغوئ
دې پاک پاتې شی.“ ۱۲ ”ما ته غوږ ونیسئ. زۀ عیسیٰ زر درځم او ستاسو اجر د خپل ځان سره دروړم چې هر یو ته به زۀ
د هغوئ د عمل په مطابق ورکړم. ۱۳ الفه او اومیګه زۀ یم، اول او آخر زۀ یم، ازل او خاتمه زۀ یم. ۱۴ بختور دی هغه
خلق چې خپلې چُوغې یې صفا وینځلی دی، نو هم هغوئ به د ژوندون د ونې حق ومومی او ښار ته به په دروازو ورننوځی.
۱۵ خو بهر هغه سپی دی کوم چې جادوګران، حرامکاران، قاتلان او بُت پرستان او د هغوئ ټولو د ژوند هر یو پل په دروغو
روان دے. ۱۶ ما عیسیٰ، خپله فرښته تاسو ته درولېږله چې جماعتونو ته دا ګواهی ورکړی چې زۀ د داؤد د ځانګې او نسل

نه یم او د سبا ځلېدونکے ستورے یم.“ ۱۷ روحُ القُدس او ناوې وائی چې، ”راشه.“ او هر اورېدونکے دې هم وائی چې،
”راشه.“ او څوک چې تږے وی، هغه دې راشی، او څوک چې یې غواړی، د ژوندون د اوبو نه دې وړیا واخلی. ۱۸ زۀ هر
چا ته دا خبرداریے ورکوم څوک د دې کِتاب د پېشګوئیو کلام اوری، کۀ څوک د ځانه څۀ په کښې زیات کړی نو خُدائ
پاک به هغۀ ته په دې کِتاب کښې بیان شوی افتونه ورکړی. ۱۹ او کۀ څوک د پېشګوئیو د دې کِتاب نه څۀ خبرې اخوا
کړی نو خُدائ پاک به د هغۀ د ژوندون د ونې نه او د مقدس ښار نه د هغۀ حِصه ختمه کړی کومه چې په دې کِتاب کښې
بیان شوې ده. ۲۰ څوک چې د دې خبرو ګواهی ورکوی هغه وائی چې، ”آو، زۀ زر درځم.“ آمین، مالِک عیسیٰ، راشه. ۲۱
د مالِک عیسیٰ فضل دې په تاسو ټولو وی، آمین.

pashtobibles.org © یوسفزی ۲۰۱۹